അനൗദ്യോഗികാംഗങ്ങളുടെ കാര്യം

1. റിപ്പോർട്ട് പരിഗണന

അനൗദ്യോഗിക ബില്ലുകളും പ്രമേയങ്ങളും സംബന്ധിച്ച സമിതിയുടെ രണ്ടാമത് റിപ്പോർട്ടിന്റെ പരിഗണന

ശ്രീ. പ്രമോദ് നാരായൺ: അനൗദ്യോഗിക ബില്ലുകളും പ്രമേയങ്ങളും സംബന്ധിച്ച സമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ഞാൻ സമിതിയുടെ രണ്ടാമത് റിപ്പോർട്ട് അംഗീകരിക്കണമെന്ന പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രീ. വി. ജോയി: സർ, ഞാൻ പ്രമേയത്തെ പിന്താങ്ങുന്നു.

മി. സ്പീക്കർ: റിപ്പോർട്ട് സഭ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

2. സാമാന്യമായി പൊതുതാൽപര്യമുള്ള സംഗതികൾ സംബന്ധിച്ച പ്രമേയങ്ങൾ

1. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയ രൂപീകരണം

ശ്രീ. എം. വിജിൻ: സർ, "വിജ്ഞാനം പകർന്ന് നൽകുന്നതോടൊപ്പം ജ്ഞാനനിർമ്മിതികൂടി നടക്കേണ്ടതാണ് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗം. ശ്രേണീബദ്ധമായ സമൂഹത്തിലെ യുവതയ്ക്ക് കടമ്പകൾ മറികടക്കാൻവേണ്ട അവസരം ലഭ്യമാക്കുകയെന്നത് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യമാകേണ്ടതാണ്. ജനായത്ത സമൂഹസൃഷ്ടിയുടെ മൂലക്കല്ലാകണം ഉന്നത

വിദ്യാഭ്യാസം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെ വിജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിനും നൈപുണിശേഷി വികസനത്തിനും സാംസ്കാരിക വികാസത്തിനുമുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളാക്കി വളർത്തിയെടുക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാകണം വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കേണ്ടത്.

പൊതുലിസ്റ്റിൽ (കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റ്) പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നയ രൂപീകരണം അനിവാര്യമായും സംസ്ഥാനങ്ങളുമായും അക്കാദമിക സമൂഹവുമായും കൂലംകഷമായ ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് വരുന്നതാകണം. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം 2020, കേന്ദ്ര സർക്കാർ ഫെഡറൽ തത്വങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രാഷ്ട്ര നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ പട്ടികജാതികളിലും പട്ടികഗോത്രങ്ങളിലും പിന്നാക്ക ജാതികളിലുംപെട്ട പാർശ്വവൽകൃതർക്ക് പങ്കാളിത്തം ഉറപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ട സംവരണം പ്രസ്തുത നയത്തിൽ വിഭാവനം ചെയ്യാത്തത് ആശങ്കാജനകമാണ്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ സ്വകാര്യവത്കരണം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് പാർശ്വവൽകൃതരെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്ന് പുറന്തള്ളുമെന്നത്

അവിതർക്കിതമാണ്. 'Tenure Track' എന്ന പേരിൽ അദ്ധ്യാപക നിയമനം താല്ക്കാലിക കരാർ അടിസ്ഥാനത്തിലാക്കുന്നത് ദീർഘകാല അദ്ധ്യാപന പരിചയത്തിലൂടെയും നിരന്തര ഗവേഷണത്തിലൂടെയും സ്വയംനവീകരണ പ്രക്രിയയിലൂടെയും മികവിന്റെ പാത കൈവരിക്കുന്നതിന് വിഘാതമാണ്. ഇത് അദ്ധ്യാപന, ഗവേഷണ നിലവാരം ഇടിച്ചുതാഴ്ത്താൻ വഴിവയ്ക്കും. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ പിന്നോട്ടടിപ്പിക്കുന്ന നിലവിലെ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം 2020, പിൻവലിച്ച് വിശദമായ ചർച്ചകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രതാൽപര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനനുയോജ്യമായ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കണമെന്ന് ഈ സഭ ഏകകണ്ഠമായി കേന്ദ്ര സർക്കാരിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു" എന്ന പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

<u>ശ്രീ. കെ. ഡി. പ്രസേനൻ</u>: സർ, ഞാൻ പ്രമേയത്തെ പിന്താങ്ങുന്നു.

<u>ശ്രീ. എം. വിജിൻ</u>: സർ, ഇന്ത്യ എന്ന മഹാരാജ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്താണ് മനുഷ്യവിഭവശേഷി. വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ശക്തമാക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ അത് പൂർണ്ണമായും പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നമുക്ക് സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ. ദരിദ്ര-ധനിക, ജാതി-മത-ലിംഗ പരിഗണനകളില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ

രാജ്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക പുരോഗതി സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് വരാനിരിക്കുന്ന തലമുറകളെയും രാജ്യത്തെയാകെയും സ്വാധീനിക്കുകയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രക്രിയ കൂടിയാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയിലും അന്തർലീനമായ കഴിവുകൾ കണ്ടെത്താനും വികസിപ്പിക്കാനും വിദ്യാഭ്യാസം സഹായകരമാകുന്നുണ്ട്. കുട്ടികളെ സാമൂഹ്യമായും ക്രിയാത്മകമായും ബന്ധിപ്പിച്ച് സമൂഹത്തിനുകൂടി ഉതകുന്ന വ്യക്തികളാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്യാനും കഴിയുന്നതാകണം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ നയം. വിദ്യാഭ്യാസം ദരിദ്രന്റെ ആയുധം കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് വിശക്കുന്ന മനുഷ്യനോട് പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കാൻ 'ബെർടോൾഡ് ബ്രെഹ്ത്' ആവശ്യപ്പെട്ടത്. സാമൂഹ്യനീതി ഉറപ്പാക്കാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു ഘടകംകൂടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആശയങ്ങളുടെ മണ്ഡലമാക്കുന്നതിൽ നാം പരാജയപ്പെട്ടാൽ രാജ്യപുരോഗതിക്കാവശ്യമായ ആശയങ്ങൾക്ക് നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിവരും. നീണ്ട 34 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം 29-07-2020-നാണ് ഒരു പുതിയ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം കേന്ദ്ര സർക്കാർ പ്രഖ്യാപിച്ചത്, അതായത് ഞാൻ ഈ പ്രമേയം

അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനും കൃത്യം ഒരു വർഷം മുൻപ്. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റ് പോലും ചർച്ച ചെയ്യാതെ ഈ കോവിഡ് മഹാമാരിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു പത്രസമ്മേളനത്തിലൂടെയാണ് കേന്ദ്ര സർക്കാർ അത് പ്രഖ്യാപിച്ചത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്ന ഒരു വിഷയത്തെ കേന്ദ്ര സർക്കാർ അവതരിപ്പിച്ചത് എത്ര അപകടകരമായ രീതിയിലാണെന്ന് നമുക്ക് ഇതിലൂടെ കാണാൻ സാധിക്കും. സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാം വിദ്യാഭ്യാസ നയം 1968-ൽ കോത്താരി കമ്മീഷൻ റിപ്പോട്ടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ നമ്മുടെ രാജ്യം നേരിടുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ് ഒന്നാം ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ലോകത്തെമ്പാടും സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക ഘടനയിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് രണ്ടാമത്തെ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം 1986-ൽ നിലവിൽ വരുന്നത്. പ്രസ്തുത നയം പിന്നീട് ആചാര്യ രാമമൂർത്തി കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ടിനെത്തുടർന്ന് 1992-ൽ പരിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ പ്രഖ്യാപിച്ചത് മൂന്നാമത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ നയമാണ്. ഇതിന് മുന്നോടിയായി

കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് ടി. എസ്. ആർ. സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സമിതി രൂപീകരിക്കുകയും 2016 മേയ് മാസം അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് നൽകുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ഡോ. കസ്തൂരിരംഗന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മറ്റൊരു സമിതിയെ ഇക്കാര്യത്തിനായി കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സമ്പന്നനും ദരിദ്രനും ഒരുപോലെ പ്രാപ്യമായ സൗജന്യവും ഗുണനിലവാരമുള്ളതുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന ഒന്നായിരുന്നു 1968-ലെ വിദ്യാഭ്യാസ നയം. പൊതുവായ സ്കൂൾ സംവിധാനമെന്ന നിർദ്ദേശം 1968-ലെ ഒന്നാം വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തെ ശ്രദ്ധേയമാക്കി എന്ന് നമുക്കറിയാം. അന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം സംസ്ഥാന വിഷയത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ 1976-ൽ 42-ാമത് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസം കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സംയുക്ത അധികാരമുള്ള കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിലേയ്ക്ക് മാറ്റി. ആഗോളീകരണത്തിന്റെയും നവഉദാരീകരണത്തിന്റെയും പ്രാരംഭ സൂചനകൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയ എൺപതുകളിലാണ് അതിന്റെ അലയൊലികൾതന്നെ പ്രകടമാക്കിക്കൊണ്ട് രണ്ടാം വിദ്യാഭ്യാസ നയം 1986-ൽ രൂപീകരിക്കുന്നത്. അത് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലടക്കം സ്വകാര്യ മൂലധനവും വിദേശ മൂലധനവും

കടന്നുവരാൻ വഴിയൊരുക്കിയെങ്കിലും ജനാധിപത്യം, മതനിരപേക്ഷത, തുല്യത തുടങ്ങിയ ഭരണഘടനാ മൂല്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നതായിരുന്നു രണ്ടാം വിദ്യാഭ്യാസ നയം. അത് രാജ്യത്തിന്റെ ഫെഡറൽ സംവിധാനങ്ങളെ വലിയ തോതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായിരുന്നു എന്ന് നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ മൂന്നാമതായി പ്രഖ്യാപിച്ച പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം തികച്ചും കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒന്നാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പേരിൽ വാസ്തവത്തിൽ മറ്റുചില അജണ്ടകളാണ് കേന്ദ്ര സർക്കാർ നടപ്പിലാക്കിപ്പോരുന്നത്. ഫെഡറലിസം ഇല്ലാതാക്കുന്നതും വർഗ്ഗീയതയുടെ വേരുകൾ അങ്കണവാടി പ്രായത്തിലുള്ള നമ്മുടെ കൊച്ചു മക്കളിലൂൾപ്പെടെ നീളുന്നതുമാണ് ഈ നയരേഖ എന്നതാണ് അതിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങളിലൂടെ വായിച്ചുപോയാൽ നമുക്ക് മനസ്സിലാകുന്നത്. പ്രീ-പ്രൈമറി എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാക്കൽ, തൊഴിൽ പഠനം, സെമസ്റ്റർ രീതി, അദ്ധ്യാപക പരിശീലനം മെച്ചപ്പെടുത്തൽ, ത്രിഭാഷാ പദ്ധതികൾ, വിദേശ സർവ്വകലാശാലകളെ കൊണ്ടുവരൽ, കോളേജുകളുടെയും സർവ്വകലാശാലകളുടെയും ഗുണനിലവാരമുയർത്തൽ എന്നിങ്ങനെ ഒറ്റ വായനയിൽ മൂന്നാം വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിലെ നിരവധി വാഗ്ദാനങ്ങൾ

ഒരുപക്ഷെ സ്വീകാര്യമാണെന്ന് തോന്നുന്ന വിധത്തിൽ നയരേഖാ സമിതി അതിന് പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതൊക്കെ ആളുകളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടാനുള്ള വിദ്യകൾ മാത്രമാണെന്നും അതിന്റെ മറവിൽ നിരവധി ചതിക്കുഴികൾ ഒരുക്കിവച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പരിശോധിക്കാൻ സൂക്ഷ്മവും നിശിതവും വിമർശനാത്മകവുമായ പരിശോധനതന്നെ നാം പ്രത്യേകമായി ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടത്തേണ്ടി വരും. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഈ നയത്തിലെ പ്രധാന നിർദ്ദേശങ്ങളിലൊന്ന് സ്കൂൾ ഘടനയാണ്. സമയപരിമിതിമൂലം ഞാൻ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്ക് പോകുന്നില്ല. ഇവിടെ 3-8 വയസ്സുവരെ ഫൗണ്ടേഷൻ, 8-11 വരെ പ്രിപ്പറേറ്ററി, 11-14 മിഡിൽ ഘട്ടം, 14-18 വരെ സെക്കണ്ടറി ഘട്ടം എന്നിങ്ങനെയാണുള്ളത്. പ്രീസ്കൂൾ ഘട്ടത്തെ നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ ഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ മനഃശാസ്ത്രമോ ബോധശാസ്ത്രമോ ആയ അടിത്തറ എന്താണെന്ന് ഈ നയത്തിൽ എവിടെയും വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. അതോടൊപ്പംതന്നെ പ്രത്യേക സെക്ഷൻ 3-ൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും സ്കൂൾ ഘടനയെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും കുട്ടികളുടെ അവകാശമായി വിദ്യാഭ്യാസം

എവിടെയും ഈ നയത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക് രൂപം നൽകുമ്പോൾ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിർദ്ദേശക തത്വത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഭരണഘടന രൂപീകരിച്ച് പത്ത് വർഷത്തിനകം എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും എലമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസം ഉറപ്പാക്കണമെന്ന് വിഭാവന ചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും അത് നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതിനെത്തുടർന്നാണ് സാമൂഹിക സമ്മർദ്ദങ്ങളും സുപ്രീംകോടതി വിധികളും 86-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലേയ്ക്ക് നയിച്ചത്. ഈ ഭേദഗതി പ്രകാരം എലമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസം കുട്ടികളുടെ അവകാശമായിമാറി, ഭരണഘടനയിൽ 21 A കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അനുച്ഛേദം 45, 51 എന്നിവ ഭേദഗതി വരുത്തി, 2009-ൽ അത് പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കി. 2010-ൽ നിയമം പ്രാബല്യത്തിൽവന്നു. ഇതുപ്രകാരം എലമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസം കുട്ടികളുടെ അവകാശമായി മാറി. ആ അവകാശം സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ഭരണകൂടത്തിന്റെ കടമയാണ്. ആ കടമയിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങുന്നതിലേയ്ക്കാണ് ഈ നയത്തിലെ സെക്ഷൻ 3 വഴിതുറക്കുന്നത്. 3 മുതൽ 18 വയസ്സ് വരെയുള്ള കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം അവകാശമായി കാണുന്നതിനുപകരം ഈ നയത്തിൽ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സ്കൂൾ പ്രാപ്യത ലഭ്യമാക്കും എന്നതിലേയ്ക്ക് പരിമിതപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്.

അതോടൊപ്പംതന്നെ 30 കുട്ടികളില്ലാത്ത സ്കൂളുകൾ അടച്ചുപൂട്ടാൻ ഈ നയം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നത് നാം വളരെ ഗൗരവത്തോടെയാണ് കാണേണ്ടത്. ഇന്ത്യയിലെ 40% സ്കൂളുകളും അത്തരത്തിൽ അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടി വരുമെന്നതാണ് വാസ്തവം. രാജ്യത്തെ 60% ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്ന് സ്കൂളുകൾ ഇതോടുകൂടി ഇല്ലാതാകാൻ പോകുകയാണ്. പാവപ്പെട്ടവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇവിടെ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണ്. പണമുള്ളവർ മാത്രം പഠിച്ചാൽ മതിയെന്ന നയത്തിലേയ്ക്ക് ഈ തീരുമാനപ്രകാരം എത്തുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. പുതിയ നയം ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തെ അട്ടിമറിക്കുന്നു, സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കേന്ദ്രീകൃത സംവിധാനത്തിലേയ്ക്ക് മാറ്റുന്നു. നാഷണൽ ടെസ്റ്റിംഗ് ഏജൻസി, നാഷണൽ അസസ്മെന്റ് സെന്റർ, നാഷണൽ കമ്മിറ്റി ഫോർ ഇന്റഗ്രേഷൻ ഓഫ് വൊക്കേഷണൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ആന്റ് ട്രെയിനിംഗ്, നാഷണൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ടെക്നോളജി ഫോറം എന്നീ ഏജൻസികൾ വഴി അമിത കേന്ദ്രീകരണത്തിനും ഉദ്യോഗസ്ഥവത്ക്കരണത്തിനും പരവതാനി വിരിക്കുന്ന ഒരു നയമായി ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം മാറുകയാണ്. ഇത് വ്യാപകമായ നിലയിലുള്ള അഴിമതിയിലേയ്ക്ക് രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ

മാറ്റമെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. ദേശീയ ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല, വർഗ്ഗീയ അജണ്ടയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്ന നയമാണ് അതിലൂടെ കേന്ദ്ര സർക്കാർ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തെ ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സംസ്കാരികവും ഭാഷാപരവുമായ വൈവിദ്ധ്യമുണ്ടെന്ന് നമുക്കറിയാം. വൈവിദ്ധ്യമുള്ള നാട്ടിൽ ഒരു കേന്ദ്രീകൃത പാഠ്യപദ്ധതിക്ക് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം ഊന്നൽകൊടുക്കുന്നു എന്നത് ഗൗരവത്തോടെ കാണണം. ത്രിഭാഷാ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്, സംസ്കൃതത്തെ ഒരു പ്രധാന ഭാഷയാക്കി, ഇന്ത്യയിലെ രണ്ടാം ഭാഷയാക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമം ഇതിൽ നമുക്ക് വായിച്ചെടുക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ പൂർണ്ണമായും തകർത്തുകൊണ്ടാണ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം മുന്നോട്ട് വച്ചിട്ടുള്ളത്. മെഡിക്കൽ, നിയമ മേഖലകൾ ഒഴിച്ചുള്ള ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ ഹയർ എഡ്യുക്കേഷൻ കമ്മീഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ രൂപീകരിക്കണമെന്ന് പറയുന്നു. ഇത് യു.ജി.സി.-യേക്കാൾ കേന്ദ്രീകൃതമായൊരു സംവിധാനമാണ്. ഒരു മാനദണ്ഡവുമില്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സ്വയംഭരണത്തിന്റെയും അതിരുകൾ ഇവിടെ ഈ

കമ്മീഷൻ തന്നെ തീരുമാനിക്കുന്നു. പുതിയ കോഴ്സുകൾ കൊണ്ടുവരുന്നതുമുതൽ ഗവേഷണ മേഖല വരെ കമ്മീഷന്റെ ഇടപെടൽ ശക്തമാകും എന്നതാണ് നാം ഇതിലൂടെ വായിച്ചെടുക്കേണ്ടത്. സർവ്വകലാശാലകളിലെ അദ്ധ്യാപക നിയമനം, യോഗ്യത, അനദ്ധ്യാപക ജീവനക്കാരുടെ അനുപാതം തുടങ്ങി നിയമനവും യോഗ്യതയുംപോലും തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം ഈ കമ്മീഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമാകുകയാണ്. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണവും നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കേന്ദ്ര സർക്കാരിലെത്തുകയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽനിന്ന് ഭരണകൂടത്തിന്റെ പിൻമാറ്റം ഈ നയം വിഭാവന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കോളേജുകളുടെ അഫിലിയേഷൻ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം അതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണ്. കോളേജുകളുടെ മുന്നിൽ ഈ നയം മൂന്ന് ഉപാധികളാണ് മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. ഒന്ന്, സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനമായി കോളേജുകൾ മാറുക. രണ്ട്, സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഭാഗമാകുക. അതുമല്ലെങ്കിൽ മൂന്നാമത്, സർവ്വകലാശാല തന്നെയായി മാറുകയെന്നാണ് പറയുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളിലെ സ്ഥാപനങ്ങൾ

പരിശോധിച്ചാൽ, ഇരുപത് വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും അടച്ചു പൂട്ടേണ്ടിവരും, ഇല്ലാതാകാൻപോകുന്നു എന്നതാണ്. നമ്മുടെ കോളേജുകളിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷവും നിലവാരം കുറഞ്ഞതാണ്. കുടിപ്പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ നിലവാരം പോലുമില്ലാത്ത ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉത്തരേന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലുണ്ട്. എങ്ങനെ ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്വന്തം കാലിൽനിന്ന് പ്രവർത്തിക്കും? എങ്ങനെ ഇവ സർവ്വകലാശാലയാകും? ഇവിടെയാണ് ഇതിന്റെ മറ്റൊരു അജണ്ട കാണുന്നത്. ഈ നയം വരുന്നതോടെ കോർപ്പറേറ്റുകളും വിദേശ സർവ്വകലാശാലകളും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് സജീവമാകും. വിപണി താൽപ്പര്യത്തിനനുസരിച്ച് കോഴ്സുകളുണ്ടാകും. ഫീസ് നിർണ്ണയിക്കാനും അദ്ധ്യാപകരുടെ ശമ്പളം നിർണ്ണയിക്കാനും സ്ഥാപന ഉടമകൾക്ക് അധികാരം ലഭിക്കുന്നതോടുകൂടി നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല പൂർണ്ണമായി കച്ചവടമായി മാറും. സർക്കാർ സ്ഥാപനത്തിലെ പല കോഴ്സുകളും ഏറ്റെടുത്ത് നടത്താൻ സ്വകാര്യ ഏജൻസികൾക്ക് അവസരമൊരുക്കുമെന്ന് ഈ നയത്തിൽതന്നെ കൃത്യമായി പറയുന്നുണ്ട്.

എത്ര അപകടകരമായ തീരുമാനമാണ് ഇതിലൂടെ കേന്ദ്ര സർക്കാർ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പട്ടികജാതി/പട്ടികവർഗ്ഗ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശനത്തിന് സംവരണഘടന ഉറപ്പുനൽകുന്നുണ്ട്. സമയ പരിമിതിമൂലം അതിന്റെ മറ്റ് കണക്കുകൾ ഞാൻ പറയുന്നില്ല. പക്ഷെ ഈ നയത്തിൽ ഒരിടത്തും സംവരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരക്ഷരംപോലും പറയാൻ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് തയ്യാറാകുന്നില്ല. യു.ജി.സി. എന്ന ഒരു സംവിധാനത്തെതന്നെ ഇല്ലാതാക്കുകയാണ്. നിലവിൽ ഹയർ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഗ്രാന്റ് കമ്മീഷനാണ് വരാൻ പോകുന്നത്. ഈ കമ്മീഷന്റെ നിലവാരം മാത്രമാണ് നോക്കുന്നത്. ഗ്രാന്റ് അനുവദിക്കാതെ എങ്ങനെയാണ് ഒരു സ്ഥാപനത്തെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാനും അതിന്റെ നിലവാരം നോക്കാനും സാധിക്കുക? 'ഒരു രാജ്യം, ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, ഒരു ഭാഷ, ഒരു റേഷൻ കാർഡ്' അതാണ് നരേന്ദ്ര മോദി സർക്കാരിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. അത് രാജ്യത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽക്കൂടി കൊണ്ടുവരാൻ പോകുന്നു. പാഠ്യപദ്ധതി/കരിക്കുലം അവർതന്നെ തീരുമാനിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് സിലബസ്സും മറ്റ് കാര്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കാനുള്ള

അവകാശമില്ലാതാകുന്നു. ദേശീയ ശാസ്ത്ര കോൺഗ്രസ് പോലെയുള്ള വേദികളിൽ മിത്തുകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ശാസ്ത്ര പുരോഗതിക്കായി അവതരിപ്പിക്കാൻ മടികാണിക്കാത്തവരാണ് കേന്ദ്രം ഭരിക്കുന്നത്. ഹിന്ദു രാഷ്ട്രീയവാദമെന്ന് പറയുന്നതുപോലെ ഹിന്ദുത്വ വിദ്യാഭ്യാസ നയവും ഹിന്ദുത്വ സാംസ്കാരിക നയവും കൊണ്ടുവരാനാണ് കേന്ദ്രം ഇതിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സർവ്വകലാശാകളുടെ സിലബസ്സും സ്കീമുകളും വ്യത്യാസമാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് വ്യത്യസ്തത വന്നതെന്ന് നമുക്കെല്ലാംതന്നെ അറിയാം. സമൂഹത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും വൈവിധ്യം അറിവിന്റെ മേഖലകളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ സിലബസ്സുകൾ തയ്യാറാക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇത് നഷ്ടപ്പെടുകയാണ്.

മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ: അങ്ങ് പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കണം.

ശ്രീ. എം. വിജിൻ: സർ, ഞാൻ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. ദേശീയ മെന്റർ മിഷൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതിലൂടെ സംഘപരിവാർ ശക്തികൾ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരാനുള്ള ശ്രമമാണ് നടത്തുന്നത്. ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രൊഫ. പ്രഭാത് പട്നായിക് ഡിഗ്രി നാല് വർഷമാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച്

സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഡിഗ്രിയിൽ ഗവേഷണംകൂടി കൊണ്ടുവരണമെന്നാണ് പറയുന്നത്. പക്ഷെ എന്തുകൊണ്ട് നാല് വർഷമാക്കുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഡിഗ്രി നാല് വർഷമാക്കുമ്പോൾ ഒന്നാം വർഷം കൊഴിഞ്ഞുപോയാലും രണ്ടാം വർഷം കൊഴിഞ്ഞുപോയാലും ഡിപ്ലോമ സർട്ടിഫിക്കറ്റും മറ്റും വിതരണം ചെയ്യുമെന്നാണ് ഇതിൽതന്നെ പറയുന്നത്. ഡ്രിഗ്രി പൂർത്തീകരിക്കണമെന്നുപോലും ഈ നയത്തിൽ പറയുന്നില്ല. പകുതിയിൽവച്ച് പഠനം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നാണ് ഇത് വായിച്ചെടുത്താൽ നമുക്ക് മനസ്സിലാകുകയെന്ന് പ്രൊഫ. പ്രഭാത് പട്നായിക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ: അങ്ങ് പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കണം. മറ്റ് പ്രമേയങ്ങളുമുണ്ട്.

ശ്രീ. എം. വിജിൻ: സർ, ഇപ്പോൾ അവസാനിപ്പിക്കാം. ജി.ഡി.പി.-യുടെ ആറ് ശതമാനം ചെലവഴിക്കാൻ കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനവും വിഹിതം വഹിക്കണമെന്നാണ് പറയുന്നത്. ഇതെന്ത് പരിഹാസ്യമായ രീതിയാണ്? സിലബസ്സ് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിക്കും, ഞങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കും, എല്ലാം ഞങ്ങൾ ചെയ്യും, പക്ഷെ പണം സംസ്ഥാന

സർക്കാർ നൽകണമെന്നതിലേയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ പോകുന്നു. പൊതുലിസ്റ്റിൽപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കാൻ സംസ്ഥാനങ്ങളുമായും അക്കാദമിക സമൂഹവുമായും ചർച്ച ചെയ്ത് പോകണമെന്ന് ഈ പ്രമേയത്തിലൂടെ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകരണം, വരേണ്യവൽക്കരണം, വാണിജ്യവൽക്കരണം, വർഗ്ഗീയവൽക്കരണം ഇതാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ അടിത്തറ്റുണ്ട്. മഹത്തായ പാരമ്പര്യമുള്ള രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ തകർക്കുന്ന, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരം തകർക്കുന്ന ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം പിൻവലിച്ച് വിശദമായ ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രതാൽപര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനനുയോജ്യമായ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കണമെന്ന് ഈ സഭ ഏകകണ്ഠമായി കേന്ദ്ര സർക്കാരിനോട് ആവശ്യപ്പെടണമെന്ന് ഈ പ്രമേയത്തിലൂടെ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

(ഭേദഗതി നോട്ടീസ് നൽകിയിരുന്ന അംഗങ്ങൾ സഭയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഭേദഗതികളൊന്നും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ല)

<u>ശ്രീ. കെ. എം. സച്ചിൻദേവ്:</u> സർ, പുതിയ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ

നയത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട കല്ല്യാശ്ശേരി അംഗം അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തെ ഞാൻ സർവ്വാത്മനാ പിന്തുണയ്ക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അക്കാഡമിക് സർവ്വാധിപത്യത്തിന്റെ ഉയർന്ന രൂപമാണ് പുതിയ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം. ഈ രാജ്യത്ത് സംഘപരിവാർ ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വന്ന കാലം മുതൽ രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങളെയും അട്ടിമറിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ നയം നിയമമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. 1976-ലെ നിയമ ഭേദഗതിയിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ശ്രീ. നരേന്ദ്ര മോദിയുടെ ഭരണകാലത്ത്, കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സംസ്ഥാന-കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റുകളുടെ അഭിപ്രായ സമന്വയത്തോടുകൂടിയല്ല കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത് ആർ.എസ്.എസ്.-ന്റെ അജണ്ടയാണ്. ഒന്നാം നരേന്ദ്ര മോദി ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വന്ന ഘട്ടം മുതലാണ് നാം അനുവർത്തിച്ചുപോന്ന എല്ലാ ജനാധിപത്യമൂല്യങ്ങളെയും തകർത്തുകൊണ്ട് രാജ്യത്തെ മുന്നോട്ട് നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യാ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെതന്നെ

മാറ്റിയെഴുതുക എന്നതാണ് ആർ.എസ്.എസ്. അധികാരത്തിൽ വന്നപ്പോൾ ആദ്യം അവർ നടപ്പിലാക്കിയത്. അതിന്റെ ഭാഗമായി ചരിത്ര ഗവേഷണ കൗൺസിലിനെ പിരിച്ചുവിട്ട് Prof. Yellapragada Sudershan Rao -നെപ്പോലെ ചരിത്ര ഗവേഷണ കൗൺസിലിന്റെ തലപ്പത്തിരുന്ന ആളിനെ മാറ്റി ആർ.എസ്.എസ്.-ന്റെ പ്രചാരകരെ നിയമിക്കാൻ സംഘപരിവാരത്തിന്റെ നേതൃത്വവും ബി.ജെ.പി. ഗവൺമെന്റും തയ്യാറായി. അതിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം മാറുന്നത്. ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം മാറ്റിയെഴുതുകയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമര പോരാട്ടത്തിന്റെയും വലിയ സമരങ്ങളുടെയും പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെയുമെല്ലാം ചരിത്രമാണ് രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രമെന്നാണ് നാം പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഹാത്മാഗാന്ധിയെപ്പോലെ, ഡോ. ബി. ആർ. അംബേദ്കറിനെപ്പോലെയുള്ള മഹാരഥന്മാരായ രാജ്യത്തിന്റെ ശില്പികളായി നാം അംഗീകരിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ ചരിത്രത്തെയെല്ലാം മാറ്റിക്കൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം കേവലം ചില മതങ്ങളുടെ പൗരാണികമായ ചരിത്രം മാത്രമാക്കി ചുരുക്കിയെഴുതുകയാണ് ചരിത്ര ഗവേഷണ കൗൺസിലിലൂടെ ആർ.എസ്.എസ്. നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയ്ക്കകത്ത് കേന്ദ്രീകൃതമായി കേന്ദ്ര

സർക്കാരിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമാകുന്ന വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ വിഭാവന ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ ഭാഗമായി അവർ നടപ്പിലാക്കുന്നത്. നമ്മുടെ രാജ്യം എല്ലാതരത്തിലും വിവിധങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരുടേതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യം ബഹുസ്വരതയുടേതാണ്. ശരിയായ രീതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്ത് സ്വതന്ത്രമായ അഭിപ്രായം പറയാനുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഓരോ പൗരനുമുള്ള രാജ്യമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യം. എന്നാൽ ആ രാജ്യത്തിനകത്ത് കേന്ദ്ര സർക്കാർ തീരുമാനിക്കുന്നതുപ്രകാരം എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നടക്കണമെന്നുള്ള തീരുമാനങ്ങളും ഇടപെടലുകളും നടത്തികൊണ്ടാണ് ആർ.എസ്.എസ്.-ന്റെ ഗവൺമെന്റ് നമ്മെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമുള്ള ഇന്ത്യ എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നാണ് ആർ.എസ്.എസ്. വിഭാവന ചെയ്യുന്നത്. വിദ്യാഭാരതിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ മാറ്റുന്നു. ആർ.എസ്.എസ്. നിശ്ചയിക്കുന്ന അജണ്ടയനുസരിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കണമെന്ന സ്ഥിതിയിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ രാജ്യം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ

നയത്തിലൂടെ അവർ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നയം രാജ്യത്തിന്റെ മണ്ണിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുക എന്ന നിലയിലേയ്ക്കുള്ള ഇടപെടലുകളാണ് ആർ.എസ്.എസ്സിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനയം വർണ്ണക്കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞ വിഷമാണ്. കാണുമ്പോൾ ആകർഷണീയമെന്ന് തോന്നും എന്നാൽ അപകടം പതിയിരിക്കുന്നതും ദൂരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതുമായ വിദ്യാഭ്യാസ നയമാണ് ഇന്ന് ഇവിടെ വിഭാവന ചെയ്യപ്പെട്ട പുതിയ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം. ഇത് അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നത് ഒരു തരത്തിലുമുള്ള ജനാധിപത്യപരമായ ചർച്ചകളുമില്ലാതെയാണ്. രാജ്യസഭയിലോ ലോക്സഭയിലോ ചർച്ചകളോ അഭിപ്രായസമന്വയങ്ങളോ വിശകലനങ്ങളോ വാദപ്രതിവാദങ്ങളോ ഇല്ലാതെ, ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ജനാധിപത്യ വേദികളിലെ കാര്യക്ഷമമായ ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമാക്കാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന വിധത്തിലേയ്ക്കാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത് തീർച്ചയായും വലിയ അപകടം നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സൃഷ്ടിക്കുമെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. 65 പേജുകളുള്ള പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ ഡ്രാഫ്റ്റിൽ, ഇന്ത്യൻ

വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ അടിമേൽ മാറ്റിമറിക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യൻ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത എല്ലാ മൂല്യങ്ങളെയും തകർക്കുന്നതാണ് പുതിയ നയം എന്നുള്ളത് നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണ്.

ചീഫ് വിപ്പ് (ഡോ. എൻ. ജയരാജ്): സർ, വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് തൊഴിൽ മാത്രമല്ല അതിനപ്പുറം അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മറ്റനേകം തലങ്ങളുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയ ജനാധിപത്യ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ട്. നമ്മൾ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ രീതി അതായിരുന്നു. അതിന്റെ വിദൂരസാധ്യതകളെപോലും ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ടാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനയം മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്. ആർ.എസ്.എസ്.-ന്റെ അജണ്ടയോടൊപ്പം കൂട്ടിവായിക്കേണ്ട മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം വേൾഡ് ബാങ്കിന്റെ വലിയൊരിടപെടൽ ഇക്കാര്യത്തിലുണ്ടെന്നതാണ്. ഡി.പി.ഇ.പി., സർവ്വശിക്ഷാ അഭിയാൻ, ഇപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കാൻ പോകുന്ന സമഗ്രമായ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം ഇതിലെല്ലാം വേൾഡ് ബാങ്കിന്റെ ഇടപെടലുണ്ട്. വേൾഡ് ബാങ്ക് ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഏജൻസികളുടെ ഇടപെടലിൽ, നമ്മൾ അനുവർത്തിച്ച

സാമൂഹ്യപരമായ നിരവധി നല്ലചിന്തകളെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നല്ലകാഴ്ചപ്പാടുകളെയും ബോധപൂർവ്വം ഇല്ലാതാക്കികൊണ്ട് തൊഴിലധിഷ്ഠ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ മാത്രം മേലങ്കിയിട്ടുകൊണ്ട്, സാർവ്വത്രിക വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ നന്മകളെ പൂർണ്ണമായി തിരസ്കരിക്കാനും തമസ്കരിക്കാനുമുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമം ഈ നയത്തിന്റെയൊരു ഭാഗമല്ലേയെന്നാണ് എന്റെ ചോദ്യം.

<u>ശ്രീ. കെ. എം. സച്ചിൻദേവ്</u>: സർ, തീർച്ചയായും അങ്ങ് പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വൈവിധ്യത്തെയും ശാസ്ത്രീയതയേയും തകർക്കുന്നതിനാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനയം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. ഈ നയം നടപ്പിലാകുമ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ സമ്പൂർണ്ണമായ കാവിവത്ക്കരണം യാഥാർത്ഥ്യമാകും. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ വാണിജ്യവത്ക്കരണം നടപ്പിലാക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ നയം രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. സാമൂഹ്യമായും സാമ്പത്തികമായും പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന 85 ശതമാനം വരുന്നവരെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും മാറ്റുന്നതാണ് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം. ഇനിയുള്ള നാളുകളിൽ ആദിവാസി-ദളിത്-പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് വെറും

സ്വപ്നമായി അവശേഷിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലേയ്ക്ക് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം വഴിതെളിക്കുന്നു. ഈ നയത്തിലൂടെ സ്കൂൾ സമുച്ചയങ്ങൾ എന്നനിലയിലേയ്ക്ക് ആശയമുയർന്നുവരികയാണ്. ഗ്രാമീണ സ്കൂളുകൾ ഇല്ലാതാകുകയും അർബൻ മേഖലകളിലെ സ്കൂൾ സമുച്ചയങ്ങളിലേയ്ക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല മാറുകയാണ്. ഗ്രാമഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലെ പാവപ്പെട്ടവരുടെയും സാധാരണക്കാരുടെയും കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെയും മക്കൾ ആശ്രയിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമീണ സ്കൂളുകൾ അടച്ചുപൂട്ടപ്പെടുകയും നഗരകേന്ദ്രങ്ങളിലെ സ്കൂൾ സമുച്ചയങ്ങളിലേയ്ക്ക് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിയിലേയ്ക്ക് പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം നമ്മളെ എത്തിക്കുകയാണ്. ജോലിക്കാരെ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ നയമാണിത്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തൊഴിൽ പരിശീലനം നൽകി ജോലിക്കാരാക്കി മാറ്റുകയെന്നുള്ള ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്. തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആരും എതിർക്കുന്നില്ല. തൊഴിലധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് തൊഴിലിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന നിലയിലല്ല നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ബാലവേല നിരോധന നിയമം ഉൾപ്പെടെ നിലനിൽക്കുന്ന

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത്, ജോലിക്കാരെ സൃഷ്ടിക്കുക, തൊഴിലെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നോക്കിക്കാണുക എന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമുക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ വിശാലമായ തലത്തിൽ/ആഴത്തിൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിലേയ്ക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തിന്റെ പരമോന്നതമായ ഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കെല്ലാം പഠനത്തിലൂടെ മുന്നേറാൻ സാധിക്കുന്ന സ്ഥിതിയാണ് രാജ്യത്തുണ്ടാകേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസം ലക്ഷ്യമിടുന്നത് കേവലം ജോലി ലഭിക്കുകയെന്നതിന് മാത്രമല്ലെന്ന കാര്യം ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകമായി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യാജ സർവ്വകലാശാലകൾ ഉയർന്നുവരുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളെന്ന മഹത്തായ സങ്കല്പവും സർവ്വകലാശാലകളിൽ ജനാധിപത്യ വേദികളും ഇല്ലാതാകുന്നു. സർവ്വകലാശാലയുടെ ജനാധിപത്യ സ്വഭാവം തകർക്കപ്പെടുന്നു. സ്ഥിര അദ്ധ്യാപകരില്ലാത്ത താല്ക്കാലികമായ/കോൺട്രാക്ട് വ്യവസ്ഥയിലുള്ള അദ്ധ്യാപകരുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായമായി വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ ഭാഗമായി രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഈ നയം നടപ്പിലാകുന്നതോടെ ഇന്ത്യയാകെ മാറുകയാണ്. ശരിയായ മാറ്റത്തിലേയ്ക്കല്ല,

തെറ്റായ അപകടം നിറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് ഇന്ത്യ മാറുന്നത്. രാജ്യം അപകടം നിറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് മാറുമ്പോൾ, രാജ്യത്തെ എട്ട് കോടിയോളം വരുന്ന യുവാക്കൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിക്കുന്ന രാജ്യമായി നമ്മുടെ രാജ്യം മാറുന്നുയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ സ്വകാര്യവത്ക്കരണവും വാണിജ്യവത്ക്കരണവും നടപ്പിലാക്കുന്ന രാജ്യമായി നമ്മുടെ രാജ്യം മാറുന്നുയെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം തിരിച്ചറിയണം. ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയം നടപ്പിലാകുന്ന ഘട്ടംമുതൽ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ സമ്പൂർണ്ണമായി വർഗ്ഗീയവത്ക്കരിക്കുന്ന രാജ്യമായി നമ്മുടെ രാജ്യം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഇ-ഗ്രാന്റുകളും ഫെലോഷിപ്പുകളും വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്ന രാജ്യമായി നമ്മുടെ രാജ്യം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധിയായ എല്ലാ കൗൺസിലുകളും ഇല്ലാതാക്കുകയും പിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ജനാധിപത്യ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനവുമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ വിഭാവന ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരംഗമായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിഭ്യാഭ്യാസരംഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ജി.ഡി.പി.-

യുടെ വെറും 0.62 ശതമാനം മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിനുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്നത്. ആ നിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ സമ്പൂർണ്ണമായി തകർക്കുന്ന, നാം ആർജ്ജിച്ചുപോന്ന വിദ്യാഭ്യാസ മൂല്യങ്ങളെ തകർക്കുന്ന, വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല സ്വകാര്യവത്ക്കരിക്കുകയും കച്ചവടവത്ക്കരിക്കുകയും വർഗ്ഗീയവത്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തെറ്റായ നിലയിലേയ്ക്കുള്ള ഇടപെടലിലേയ്ക്കാണ് ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യം ഇന്ന് മുന്നോട്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. 1857 മുതൽ നിലനിന്ന അഫിലിയേഷൻ സമ്പ്രദായം ഇല്ലാതാകുകയാണ്. സമ്പൂർണ്ണമായി തകിടം മറിയുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ ശരിയായ വിധത്തിൽ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻ, രാജ്യത്തിന്റെ ജനാധിപത്യ മനസ്സുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ സംരക്ഷിക്കാൻ താല്പര്യമുള്ള എല്ലാവരും ഒറ്റക്കെട്ടായി അണിനിരക്കേണ്ട സാഹചര്യമാണ് രാജ്യത്ത് സംജാതമായിട്ടുള്ളത്. സർവ്വതലവും തകർക്കുന്ന വർഗ്ഗീയവത്ക്കരണത്തിനും സ്വകാര്യവത്ക്കരണത്തിനും ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന പുതിയ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള കല്ല്യാശ്ശേരി അംഗം ശ്രീ. എം. വിജിൻ

അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തെ പിന്തുണച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ വാക്കുകൾ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ-സാമൂഹ്യനീതി വകുപ്പുമന്ത്രി (ഡോ. ആർ. ബിന്ദു): സർ, വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് നടപ്പാക്കേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നരേന്ദ്ര മോദി സർക്കാരിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വിശദീകരിക്കുന്ന 'ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസനയം 2020' എന്ന നയരേഖ ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ച് കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷ സാഹചര്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കാനിടയുള്ള പ്രതിഫലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ജെ.എൻ.യു. അദ്ധ്യാപകനും വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണനും മുൻ പ്ലാനിംഗ് ബോർഡ് വൈസ് ചെയർമാനുമായിരുന്ന പ്രൊഫസർ പ്രഭാത് പട്നായിക് അദ്ധ്യക്ഷനായിട്ടുള്ള പ്രത്യേക സമിതിയെ നിയോഗിച്ച് വിശദമായൊരു പഠനം കേരള സർക്കാർ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിവിധ സംഘടനകളും വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണരും ഈ രേഖ സംബന്ധിച്ച് നിരവധി പഠനങ്ങളും അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങളും ഇതിനോടകം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ രേഖ നടപ്പിലായാൽ സൃഷ്ടിക്കാനിടയുള്ള ദൂരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഇതിനകം

വിപുലമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കേരളംപോലെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയ്ക്ക് വിപുലമായ ജനാധിപത്യ ഉള്ളടക്കവും ജനകീയമായ പ്രവർത്തനശൈലിയുമുള്ള സംസ്ഥാനത്ത് പ്രസ്തുത നയരേഖയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമായാൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ ഗവൺമെന്റ് പരിശോധിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ കരട് സാമൂഹ്യ ചർച്ചകൾക്കുവേണ്ടി കേന്ദ്ര മാനവിക വികസന മന്ത്രാലയം പുറത്തുവിട്ടപ്പോൾ പതിനാലാം കേരള നിയമസഭയുടെ പതിനാറാം സമ്മേളനത്തിൽ സഭ ഐകകണ്ഠ്യേന ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയിരുന്നു. ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം 2020 ഉണ്ടാക്കിയേക്കാവുന്ന പ്രതിലോമകരമായ ഫലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് കേരളീയ സമൂഹത്തിലുണ്ടായ ആശങ്കകളും ഉത്കണ്ഠകളും ഇപ്പോഴും തുടരുകയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുണ്ടാകുന്ന ഒരു ദേശീയ നയരേഖ മുൻകാല വിദ്യാഭ്യാസ നയങ്ങളുടെ ജയപരാജയങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തികൊണ്ട്, ഈരംഗത്ത് സമകാലിക ആവശ്യങ്ങളെ ജനാധിപത്യപരമായ അഭിലാഷങ്ങളുടേയും ഭരണഘടനാ നിർദ്ദേശങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അഭിസംബോധന ചെയ്യാനുതകുന്ന ദർശനവും നയസമീപനങ്ങളുമാണ്

മുന്നോട്ടുവയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ഒട്ടുംതന്നെ ജനാധിപത്യപരമല്ലാത്ത അസമത്വ ജഡിലവും ശ്രേണീകൃതവുമായ അധികാര ഘടന നിലനിന്നിരുന്ന, ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള ഭൂതകാലപ്പെരുമയിൽ അഭിരമിച്ചുകൊണ്ട് അത്തരമൊരു ഘടനയാണ് ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന് അഭികാമ്യമെന്ന നിലയിലാണ് ദേശീയ വിഭ്യാഭ്യാസ നയം അതിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവച്ചിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയുടെ മൂലക്കല്ലുകളാകേണ്ട പ്രാപ്യത, തുല്യത, ഗുണമേന്മ എന്ന ത്രിത്വം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ നയരേഖയിലൂടെ കേന്ദ്രത്തിലുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ, പ്രാപ്യതയും തുല്യതയും സാമൂഹ്യനീതിയും സംബന്ധിച്ച ആലോചനകൾ ഈ നയരേഖയിൽ പ്രകടമായ വിധത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടില്ല എന്നത് അങ്ങേയറ്റം ആശങ്കാജനകമാണ്. അമിതമായ കേന്ദ്രീകരണ പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് വാണിജ്യവത്ക്കരണം, വരേണ്യവത്ക്കരണം, വർഗ്ഗീയവത്ക്കരണം എന്നീ പ്രതിലോമ പ്രവണതകൾ ശക്തിപ്പെടുത്താനാണ് ഈ നയരേഖ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. അത് തീർത്തും നിർഭാഗ്യകരവും നിരാശാജനകവുമാണ്. മാത്രമല്ല, മതനിരപേക്ഷതയെന്ന ഭരണഘടനാ മൂല്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈ നയരേഖ

തീർത്തും മൗനം പാലിക്കുന്നുവെന്നത് അത്യന്തം അപലപനീയമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരികമായ സമൃദ്ധ വൈജാത്യങ്ങളെയും വൈവിധ്യങ്ങളെയും ഈ നയരേഖ അവഗണിക്കുകയാണ്. ബഹുസ്വരതയേയും വ്യത്യസ്തകളെയും കുറിച്ച് അജ്ഞത നടിക്കുകയാണ്. ദേശീയത സംബന്ധിച്ച വികല വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് ഈ നയത്തിന്റെ അന്തർധാരയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. രാജ്യത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതിക്ക് വിഘാതമാകുന്ന സാമൂഹ്യ- സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിനും അവയ്ക്ക് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനും ഈ നയരേഖയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാശ്രയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വരവോടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ചെലവേറുകയും നേരത്തെ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള നിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്താൻ കഴിയാതെ കുട്ടികൾ കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന പ്രശ്നം രൂക്ഷമാകുകയുമാണ്. വിജ്ഞാന വിരുദ്ധ മനോഭാവത്തിനും വിഭാഗീയതയ്ക്കും പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളുടെ അടിച്ചമർത്തലിനും സാന്ദ്രതയേറി വരുന്ന രാജ്യത്തെ സമകാലിക രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശാസ്ത്രീയ മനോഭാവവും പൗരബോധവും കൂമ്പടഞ്ഞ് പോകുന്ന സ്ഥിതിയാണുള്ളത്. 2035-ഓടെ ഉന്നത

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മാത്രം Gross Enrolment Ratio 50 ശതമാനമാക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഈ നയരേഖയിൽ ഇതിനായി പൊതുഖജനാവിൽ നിന്ന് പണം ചെലവഴിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതേയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിപണിയുടെ ദയാദാക്ഷണ്യത്തിന് എറിഞ്ഞുകൊടുത്ത് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് ഉദാത്ത ലക്ഷ്യങ്ങളോടെയുള്ള സ്വകാര്യ നിക്ഷേപങ്ങളുണ്ടാകുമെന്ന വിഫല പ്രതീക്ഷ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അഫിലിയേറ്റിംഗ് സർവ്വകലാശാലകൾ പാടില്ലെന്ന നിർദ്ദേശവും അപകടം പിടിച്ചതാണ്. ഈ നിർദ്ദേശം നടപ്പായാൽ ധനവിഭവവും മനുഷ്യവിഭവവും പങ്കുവയ്ക്കാനുള്ള സാധ്യതകളാണ് ഇല്ലാതാകുന്നത്. സാധാരണക്കാർക്കും ദുർബലജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും ഗ്രാമീണ ജനതയ്ക്കും വിദൂര പ്രദേശ നിവാസികൾക്കും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം അപ്രാപ്യമാകുകയും ചെയ്യും. വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന സർക്കാരുകളുടെ തുല്യ അധികാരത്തിന് പുല്ല് വിലയാണ് കരട് രേഖയിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടന ഉറപ്പാക്കിയിക്കുന്ന അധികാരങ്ങളും പ്രാമുഖ്യവും കവർന്നെടുക്കാനും കേന്ദ്രത്തിന് സർവ്വ

അധികാരങ്ങളും ചാർത്തി നൽകാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നയരേഖയിലുടനീളം കാണാം. സാമൂഹ്യനീതി, പ്രാപ്യത, ജനാധിപത്യക്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ അട്ടിമറിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ഈ രേഖയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. കാലിക പ്രസക്തിയില്ലാത്ത വേദവിശ്വാസ സംഹിതയുമായി മൂല്യാധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസ സമീപനത്തെ കൂട്ടികെട്ടി വിമർശന വിചാരം, സ്വാതന്ത്ര്യ ചിന്ത, ഭരണഘടനാ തത്വങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ തളർത്തിയിടാനുള്ള ആസൂത്രിത ശ്രമവും ദർശിക്കാൻ കഴിയും. വേദകാല പൗരാണികതയിലും ചില പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അഭിരമിച്ചുകൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യത്തെയും വൈജ്ഞാനിക പരിണാമ ചരിത്രത്തെയും അവഗണിക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടും സുവ്യക്തമാണ്. ഗവേഷണ വിഷയങ്ങളും പ്രോജക്ടുകളും കണ്ടെത്താനും അംഗീകരിക്കാനും ഫണ്ട് ചെയ്യാനുമുള്ള അധികാരം തികച്ചും കേന്ദ്രീകൃത സ്വഭാവമുള്ള നാഷണൽ റിസർച്ച് ഫൗണ്ടേഷന് മാത്രമായി പതിച്ച് നൽകികൊണ്ട് ഭരണഘടന ഉറപ്പാക്കിയിട്ടുള്ള വികേന്ദ്രീകൃത സമീപനവും സമ്പ്രദായവും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനാണ് മറ്റൊരു കുത്സിത ശ്രമം.

ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം 2020 ദേശീയ സാക്ഷരതാ മിഷന്റെ

ജയപരാജയങ്ങൾ വിലയിരുത്തുകയോ സാക്ഷരതാ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിന് സ്ഥായിയായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. സ്കൂളുകളിലെ ഉച്ചഭക്ഷണ വിതരണ പദ്ധതിക്ക് ആവശ്യമായ വിഹിതം ബഡ്ജറ്റിൽ നീക്കിവയ്ക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ച് പരാമർശമില്ല. പോഷകാഹാര ദൗർലഭ്യത്തെക്കുറിച്ച് നയരേഖ മൗനം പാലിക്കുന്നു. ത്രിഭാഷാ സമ്പ്രദായം പ്രൈമറി തലത്തിൽ നടപ്പാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അത് കുട്ടികളുടെ പഠനഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കും. സെക്കന്ററി തലത്തിൽ മാത്രമെ ത്രിഭാഷ രീതി ആരംഭിക്കാവൂ. പ്രൈമറി തലത്തിൽ പ്രാധാന്യം മാതൃഭാഷയ്ക്കായിരിക്കണം. സംസ്കൃതത്തിനുനൽകുന്ന അമിതപ്രാധാന്യവും ആശങ്കകൾ ഉളവാക്കുന്നു. സർക്കാർ സ്കൂളുകളുടെയും സർക്കാർ സഹായത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്കൂളുകളുടെയും ശോച്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് നയരേഖ മൗനം പാലിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനയ സമീപനത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിന് ഉദാഹരണമാണിത്. ദരിദ്രരും ദുർബല ജനവിഭാഗങ്ങളും ആശ്രയിക്കുന്ന സർക്കാർ സ്കൂളുകളുടെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്താൻ ആസൂത്രിതമായ ശ്രമമുണ്ടാകില്ലെങ്കിൽ

പ്രൈമറി/സെക്കന്ററി തലങ്ങളിൽ സമതയും പ്രാപ്യതയും എങ്ങനെയാണ് ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയുക? വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശനിയമത്തിന്റെ സെക്ഷൻ 12(C) ഭേദഗതി ചെയ്ത് പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിലുള്ളവർക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള 25 ശതമാനം സംവരണം ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള നീക്കം അപലപനീയമാണ്. പിന്നാക്കവിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഗുണനിലവാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിക്കുന്നത് ഒരു കാരണവശാലും അംഗീകരിക്കാനാകില്ല. നയരേഖയിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള മൂല്യാധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കൽപ്പം ബോധപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ചില ആശയങ്ങൾക്ക് മാത്രം പ്രാമുഖ്യം നൽകുന്നതാണ്. ആധുനിക ജനാധിപത്യ മതേതര മൂല്യങ്ങൾ അവഗണിച്ചിരിക്കുന്നതായാണ് കാണുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്കും ഭരണഘടനാ ദത്തമായ മൂല്യങ്ങൾക്കും ഈ നയരേഖയിലെ മൂല്യാധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസ സമീപനത്തിൽ അവഗണനതന്നെയാണ്. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പരിമിതികൾ നേരിടുന്ന കുട്ടികളുടെയും കൗമാരക്കാരുടെയും താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ നിരവധി കാര്യങ്ങൾ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ള Rights of Persons with Disabilities Act ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയരേഖ തയ്യാറാക്കിയവർ കണക്കിലെടുത്തിട്ടുള്ളത്

കാണുന്നില്ല. പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ്ഗ പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾ, സ്ത്രീകൾ, ഭിന്നശേഷിക്കാർ, ട്രാൻസ്ജെന്ററുകൾ തുടങ്ങിയ പാർശ്വവത്കൃത വിഭാഗങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തവും ശാക്തീകരണവും ഈ നയരേഖ സൃഷ്ടാക്കൾക്ക് വിഷയമേ ആയിട്ടില്ല. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നയരേഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഫെഡറൽ തത്വങ്ങളുടെ നഗ്നമായ ലംഘനമാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. വികേന്ദ്രീകൃത സമീപനത്തിന് പ്രാമുഖ്യമുള്ള ഫെഡറൽ തത്വങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്നതെങ്കിൽ സർവ്വവും കേന്ദ്രീകൃതമാക്കാനുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിവാഞ്ഛയാണ് വിദ്യാഭ്യാസ നയരേഖയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ പൊതുമുതൽമുടക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നും 2035-ഓടെ Gross Enrolment Ratio അൻപത് ശതമാനമാക്കണമെന്നും ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ മുൻകാല വികല സമീപനങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ആഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ച് മൗനം പാലിക്കുന്നു. തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ധ്യാപകർക്കും അക്കാദമിക സമൂഹത്തിനുമുള്ള പങ്ക് പരിമിതിപ്പെടുത്തുന്ന ഈ നയരേഖ ജനാധിപത്യ സ്വഭാവമുള്ള സ്റ്റാറ്റ്യൂട്ടറി

സമിതികൾക്ക് പകരം കോർപ്പറേറ്റ് ശൈലിയിലുള്ള ബോർഡ് ഓഫ് ഗവർണേഴ്സ് എന്ന ഭരണ സംവിധാനമാണ് ശിപാർശചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സമത, സാമൂഹ്യനീതി, അക്കാദമിക ഭദ്രത തുടങ്ങിയവയെ ഈ സമീപനം പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നു. പൊതു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും സമാനമായ പ്രവർത്തനമാണ് നടത്തിവരുന്നതെന്ന ലളിതയുക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇവയ്ക്ക് ഒരേതരം നിയന്ത്രണ മാനദണ്ഡങ്ങളാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, ജനാധിപത്യ അധിഷ്ഠിത ഭരണക്രമവും സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധതയും പ്രാദേശിക ആവശ്യങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞുള്ള പ്രവർത്തനവും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളെ സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. സമത്വത്തിനും സാമൂഹിക നീതിക്കും പ്രാപ്യതയ്ക്കും പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന നമ്മുടെ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളെയും സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളെയും സ്വാശ്രയസ്ഥാപനങ്ങളെയും ഒരേ റെഗുലേറ്ററി മാനദണ്ഡങ്ങൾ പ്രകാരം നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള രേഖയിലെ നീക്കം സ്വീകാര്യമല്ല. യു.ജി.സി.-ക്കു പകരം ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ കമ്മീഷനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ പല ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും അസ്ഥിത്വം ഇല്ലാതാകുന്നു. പിന്നാക്ക പ്രദേശങ്ങളിലും

വിദൂര ജില്ലകളിലും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക പരിഗണന ഉണ്ടാകണമെന്ന നിർദ്ദേശം രേഖയിലുണ്ട്. അസന്തുലിതമായ പ്രാദേശിക വികസനത്തിനുള്ള കാരണം ഭൗതികമായ അപ്രാപ്യത മാത്രമല്ല എന്നതാണ് വസ്തുത. മതം, ജാതി, വർഗ്ഗം, ലിംഗം, ശാരീരികമായ പരിമിതികൾ തുടങ്ങി നിരവധി ഘടകങ്ങളും പ്രാപ്യതയെ സ്വാധീനിക്കുന്ന നിർണ്ണായക ഘടകങ്ങളാണ്. പ്രാപ്യതയെ മേൽഘടകങ്ങൾ കൂടി കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു മനസിലാക്കാൻ ഈ രേഖ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. വിദ്യാർത്ഥി പ്രവേശനത്തെക്കുറിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ നിയമനത്തിന് സംവരണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഭിന്നശേഷി വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരുടെ പ്രാപ്യത പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചും രേഖയിൽ പരാമർശമില്ല. ബഹുവൈജ്ഞാനിക സമ്മിശ്രരീതിയിൽ തങ്ങളുടെ പഠനമാർഗ്ഗങ്ങളും കോഴ്സുകളും തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ അവസരം നൽകുന്ന ലിബറൽ ആർട്സ് സമീപനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ആ സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കാനാവശ്യമായ അക്കാദമിക സാംസ്കാരിക പരിസരം സജ്ജമാക്കിയാലെ പഠിതാക്കളുടെ കഴിവുകൾ പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയൂ. വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും

എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റാൻ കെല്പുള്ള പൂർണ്ണമായും വികസിച്ച റെസിഡൻഷ്യൽ സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഒരുപക്ഷെ ഈ സമ്പ്രദായം വിജയിക്കുന്നുണ്ടാകും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സർവ്വകലാശാലകളിലേയും കോളേജുകളിലേയും സ്ഥിതി ഇത്തരത്തിലുള്ളതല്ല. ലിബറൽ ആർട്സ് സമ്പ്രദായം പഠനത്തിന്റെ ഗൗരവവും സത്തയും നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെന്നും പകുതിവെന്ത ആശയങ്ങളുമായി വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠനം പൂർത്തിയാക്കുന്ന സ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെടുന്നു. അദ്ധ്യാപകരുടെയും ഗവേഷകരുടെയും സ്വയംഭരണാവകാശങ്ങൾ പരിമിതിപ്പെടുത്താനും സ്ഥാപനങ്ങളെ ബ്യൂറോക്രാറ്റുകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യവും മേൽക്കൈയുമുള്ള ബോർഡ് ഓഫ് ഗവർണർമാരുടെയും ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷണൽ ലീഡർമാരുടെയും ഭരണത്തിൻകീഴിലാക്കാനുമാണ് രേഖയിലെ ശിപാർശ. തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ട സമിതികളിലൊന്നുംതന്നെ അദ്ധ്യാപക പ്രാതിനിധ്യം വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കേന്ദ്രീകൃതസ്വഭാവമുള്ള നാഷണൽ റിസർച്ച് ഫൗണ്ടേഷൻ സ്ഥാപിച്ച് ഗവേഷണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കടിഞ്ഞാണിടാനുള്ള ശിപാർശ കരടുനയരേഖ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. 'രാഷ്ട്രീയ ശിക്ഷാ ആയോഗ്'-ന്റെ കീഴിലുള്ള അപ്പെക്സ് ഏജൻസിയായിട്ടാണ്

എൻ.ആർ.എഫ്. (നാഷണൽ റിസർച്ച് ഫൗണ്ടേഷൻ) വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മേഖലാ കൗൺസിലുകൾ വഴിയും വിഷയ നിർണയ സമിതികൾ വഴിയും എൻ.ആർ.എഫ്. ഗവേഷണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുകയും ഫണ്ട് നൽകുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് നിർദ്ദേശം. ഇതിലൂടെ ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിഷയവും മുൻഗണനാക്രമവും നിർണയിക്കാനുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അവകാശമാണ് കവർന്നെടുക്കപ്പെടുന്നത്. വ്യവസായ വാണിജ്യ മേഖലകളുടെ ഇംഗിതത്തിനും ആവശ്യത്തിനും അനുസരിച്ച് മാത്രമെ ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കേണ്ടതുള്ളൂവെന്ന സമീപനം സ്വീകാര്യമല്ല. വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ മേൽനോട്ടവും ലക്ഷ്യനിർണയവുമാണ് ഗവേഷണത്തിന്റെ കാതൽ. നിയമനങ്ങളും സേവനവേതന വ്യവസ്ഥകളും അദ്ധ്യാപകരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന തലത്തിലാകണം. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തുള്ള അദ്ധ്യാപകരുടെയും ഗവേഷകരുടെയും അനദ്ധ്യാപകരുടെയും കഴിവുകൾക്കും മനോവീര്യത്തിനും ശോഷണംവരുത്തുന്ന ശിപാർശകളാണ് ഈ നയരേഖയിലുള്ളത്. സ്ഥിരനിയമനങ്ങളുടെ പരിമിതപ്പെടുത്തൽ, ഹ്രസ്വകാല കരാർ നിയമനങ്ങൾ, പെൻഷനിലും റിട്ടയർമെന്റ് ആനുകൂല്യങ്ങളിലും കുറവു

വരുത്താനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ, സമയബന്ധിത കരിയർ പ്രോഗ്രഷൻ നിർത്തലാക്കാനുള്ള ശിപാർശ, അക്കാദമിക തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുവാനും അധികാരം പരിമിതപ്പെടുത്തുവാനുമുള്ള നീക്കം തുടങ്ങി അദ്ധ്യാപകവൃത്തി അനാകർഷകമാക്കാനുള്ള നിരവധി നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് രേഖയിലുള്ളത്. അക്കാദമിക രംഗത്തെ കോർപ്പറേറ്റ്വത്കരണമാണ് ഇതിന്റെ ഭാഗമായി നടപ്പാക്കപ്പെടുന്നത് എന്നതാണ് വസ്തുത. ആൺകുട്ടികളോടും പുരുഷന്മാരോടും ട്രാൻസ്ജെന്ററുകളോടുമൊക്കെ കാട്ടേണ്ട കരുതലിന്റെയും ശ്രദ്ധയുടെയുംകൂടി ഭാഗമായി നടപ്പാക്കേണ്ട ലിംഗനീതി വിഷയങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച്, പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ പങ്കാളിത്തം, സയൻസ് ആൻഡ് ടെക്നോളജി, എൻജിനീയറിംഗ്, കണക്കടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഗവേഷണം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തം തുടങ്ങിയവയെ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നുംതന്നെ ഈ നയരേഖ സംസാരിക്കുന്നില്ല; തികഞ്ഞ മൗനം പാലിക്കുകയാണ്. ICT (Information and Communications Technology)യും ഡിജിറ്റൽ ഓൺലൈൻ പഠനം എന്നിവയ്ക്കൊക്കെത്തന്നെ ക്ലാസ്സും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ബോധനപഠന പ്രക്രിയയ്ക്ക് പകരമാകാനുള്ള ശേഷി ഓൺലൈൻ

കോഴ്സുകൾക്ക് ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ളതായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ച് വിശദമായ പഠനമാണ് നാം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കേണ്ടത്. ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യയും ഇന്ററാക്ടീവ് മൾട്ടി മീഡിയ സാധ്യതകളും പുതിയ മേഖലകൾ തുറന്നുതരുന്നുവെന്ന കാര്യം വാസ്തവമാണ്; എന്നാൽ നിരന്തരസമ്പർക്കത്തിലൂടെയുള്ള ക്ലാസ് മുറികളിൽ നടക്കുന്ന പഠനബോധന പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഒരിക്കലുമത് പകരമാകില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കും വേണ്ട പരിഗണന നൽകാതെ വ്യവസായ വാണിജ്യനിക്ഷേപ താല്പര്യങ്ങൾക്കാണ് ഈ നയരേഖയിൽ പ്രാമുഖ്യം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഈ നയരേഖയിലെ കുറ്റകരമായ മൗനങ്ങളും അഭാവങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും തുറന്നുകാട്ടപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിലുള്ള ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയരേഖ തള്ളിക്കളയാനും പൗരസമൂഹവുമായി പ്രത്യേകിച്ച്, അക്കാദമിക സമൂഹവുമായി ഗുഢാലോചനകൾ നടത്തി പുതിയ നയരേഖ രൂപപ്പെടുത്താനും കേന്ദ്രത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. കേരള സർക്കാരാകട്ടെ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സമഗ്രവും സമൂലവുമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് ലക്ഷ്യമിടുകയാണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രി തന്നെ ഇതിനകം

നിരവധിതവണ വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ലോകസാഹചര്യങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു നവവൈജ്ഞാനിക സമൂഹസൃഷ്ടിക്കാവശ്യമായ വിധത്തിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെ സജ്ജമാക്കുവാൻ നാം പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമാണ്. വിവര വിസ്ഫോടനത്തിന്റെ യുഗത്തിൽ നവീനമായ ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക മേഖലകളിലേയ്ക്ക് അന്വേഷണാത്മക മനോഭാവത്തോടെ വിദ്യാർത്ഥികളെ നയിക്കാനുതകുംവിധമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാണ് നാം നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നത്. ലോകോത്തര നിലവാരത്തിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യനീതിയും ഗുണമേന്മയും ഒരേ സമയം ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്ന കടമ നാം ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്. ബഹുമാനപ്പെട്ട അംഗം എം. വിജിൻ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തിൽ ഉന്നയിച്ച കാര്യങ്ങളോട് സർക്കാരിന് പൊതുവെ യോജിപ്പാണുള്ളത്. എന്നാൽ ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ നയം സംബന്ധിച്ച് കുട്ടതൽ സമഗ്രവും വിശദവും സർവ്വതലസ്പർശിയുമായ ഒരു പരിശോധനയും അവതരണവുമാണ് സഭയിൽ നടത്തേണ്ടത്. ഈ നയം സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും നിഗമനങ്ങളും ലഭ്യമായ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം കേന്ദ്ര സർക്കാരിനെ അറിയിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ

നയത്തിന്റെ പ്രതിലോമകരമായ അംശങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിപരീതവും ഋണാത്മകവുമായ വശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളോടും കൂടിയ ഒരു സമീപനരേഖ സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഈ പ്രമേയം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ് എന്നാണ് അഭിപ്രായം. ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിന്റെ പ്രതിലോമ അംശങ്ങൾ ഭാഗികമായി മാത്രം പരാമർശിക്കുന്ന ഈ പ്രമേയം പ്രസ് ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട അംഗത്തോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ: ശ്രീ. എം. വിജിൻ അങ്ങയുടെ പ്രമേയം പ്രസ് ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?

ശ്രീ. എം. വിജിൻ: സർ, ഞാൻ പ്രസ് ചെയ്യുന്നില്ല.

മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ: പ്രമേയം സഭയുടെ അനുമതിയോടെ പിൻവലിച്ചിരിക്കുന്നു.

2. സഹകരണ മേഖലയിൽ കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ കടന്നുകയറ്റം

ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ: സർ, "നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിരതയിൽ കരിനിഴൽ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്

സഹകരണ രംഗത്ത് കേന്ദ്ര സർക്കാർ നടത്തുന്ന കടന്നുകയറ്റത്തിൽ നിന്നും പിന്തിരിയണമെന്ന് ഈ സഭ കേന്ദ്രസർക്കാരിനോട് ഏകകണ്ഠമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നു" എന്ന പ്രമേയം ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രീ. ഇ. കെ. വിജയൻ: സർ, ഞാൻ പ്രമേയത്തെ പിന്താങ്ങുന്നു.

ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ: സർ, കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിരത തകർക്കുന്ന, എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും സുസ്ഥിരത തകർക്കുന്ന ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളാണ് കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ അതിതീവ്ര സ്വകാര്യവത്കരണ നയത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം തന്നെയാണ് ഇപ്പോൾ നടത്തുന്ന പരിശ്രമങ്ങളെന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ സാധിക്കും. ബാങ്കുകളുടെ ലയനം വഴിയും ബാങ്കുകളുടെ മുൻഗണനാക്രമം മാറ്റിക്കൊണ്ടും നാഷണലൈസ്ഡ് ബാങ്കുകളെയും മറ്റു ബാങ്കുകളെയും അവരുടെ ഇംഗിതത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് സഹകരണമേഖലയെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കടന്നുകയറ്റത്തിന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് തയ്യാറാകുന്നത്. ഇത് സഹകരണമേഖലയോട് മാത്രമുള്ള ഒരു കടന്നുകയറ്റമാണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ

കാർഷിക മേഖലയെത്തന്നെ വരുതിയിലാക്കാനുള്ള വൻകിട കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ ഗൂഢാലോചനയുടെ ഭാഗംകൂടിയാണ് സഹകരണ മേഖലയിലേയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ നടത്തുന്ന കടന്നുകയറ്റമെന്ന് കാണാൻ സാധിക്കും. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പുതന്നെ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് സഹകരണമേഖലയെ പൂർണ്ണമായും കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ വരുതിയിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഇപ്പോൾ നരേന്ദ്രമോഡി ഗവൺമെന്റിന്റെ മന്ത്രിസഭ പുതുക്കി നിശ്ചയിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഒരു പുതിയ വകുപ്പ് സഹകരണമേഖലയെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാലിത് കേവലമായിട്ടുള്ള ഒരു വകുപ്പു രൂപീകരണം മാത്രമല്ല; ഇന്ത്യയിൽ ആറു ലക്ഷത്തിലേറെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെ കീഴിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വളരെ ചുരുങ്ങിയ എണ്ണം സംഘങ്ങൾ മാത്രമേ സംസ്ഥാനന്തരപരിധിയിലുള്ളൂ. സംസ്ഥാനന്തരപരിധിയിലുള്ള സംഘങ്ങളൊഴികെ ബാക്കിയെല്ലാം ഭരണഘടനയുടെ 7-ാം പട്ടികയിലെ 32-ാം ഇനപ്രകാരം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്നു. ഇതിനെ പൊതു/കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിലേയ്ക്ക് മാറ്റാനാവശ്യമായ തുടക്കമാണ്

ഇപ്പോൾ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് നമ്മൾ ഉറപ്പായും വിശ്വസിക്കണം. സഹകരണ മാരണ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുവേണ്ടി നേരത്തെതന്നെ വൈദ്യനാഥൻ കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചതു മുതലുള്ള കാര്യങ്ങൾ നമുക്കെല്ലാവർക്കും നന്നായി അറിയാം. അതിപ്പോൾ കൂടുതൽ കരുത്തോടെയും ദുഷ്ടലാക്കോടെയും വിനിയോഗിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ കഴിഞ്ഞ യു.പി.എ. ഗവൺമെന്റിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഈ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. 2012-ൽ യു.പി.എ. ഗവൺമെന്റ് 97-ാം ഭരണഘടനാഭേദഗതിയോടുകൂടി ഈ വിഭാഗത്തിൽ 9(b) എന്ന ഭാഗം കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട്, അതിൽ ചില പരാതികൾ ലഭ്യമായി എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് സഹകരണ മാരണ നടപടികൾക്ക് തുടക്കംകുറിക്കുന്നത്. സഹകരണ മേഖലയിൽ പ്രൊഫഷണലിസമില്ല, ചില തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളുടെ കാലാവധി ദീർഘിപ്പിച്ചു നൽകുന്നു എന്നെല്ലാമുള്ള ചില പരാതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ഭാഗത്ത് നേരിട്ട് കേന്ദ്രത്തിന് ഇടപെടാൻ കഴിയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുകയാണ്. ഏതുകാര്യങ്ങളുടേയും നടത്തിപ്പിൽ ചിലപ്പോൾ ചില പരാതികളുണ്ടാകും. അതെല്ലാം പരിഹരിച്ചുപോകുന്നതിന് ഒട്ടും

പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. പക്ഷേ അങ്ങനെയൊരു അടിസ്ഥാനം ചൂണ്ടികാണിച്ചുകൊണ്ട് വലിയതോതിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരത്തിൽ കടന്നുകയറാനുള്ള നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയുടെ തത്വത്തിന് ഒരിക്കലും യോജിക്കാത്തതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യം അഭിമാനിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ ഡെമോക്രസി, നമ്മുടെ ഫെഡറൽ സംവിധാനം, വൈവിധ്യങ്ങളുടേയും കൂട്ടായ്മയുടെയും ഭാഗമായിട്ടാണ് കരുത്തോടെ നിലനിൽക്കുന്നതെന്നാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ യൂണിയനാണ് കേന്ദ്രം. ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണസംവിധാനം ശക്തമായ സംസ്ഥാനങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രം സാധിക്കുന്നതാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങളെ ദുർബലമാക്കി നോക്കുകുത്തിയാക്കി എല്ലാം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ളൊരു നീക്കം വളരെ പെട്ടെന്ന് രാജ്യം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നതിനും, ദരിദ്രരെ കൂടുതൽ ദരിദ്രരാക്കുന്നതിനും, തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള കാര്യത്തിലേക്കാണ് കടക്കുക. രാജ്യത്തിന്റെ തൊഴിലില്ലായ്മയും, പട്ടിണിയും പരിഹരിക്കാൻ വലിയതോതിൽ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ. ലോകത്താകെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തുതന്നെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ലോകം ചിന്തിച്ച് തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ റോബർട്ട് ഓവനാണ് റോക്ക്ഡെയ്ൽ സംഘങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് സഹകരണ സംവിധാനങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. പലരാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ ഇത് നടപ്പിലാക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കേരളമാണ് ശാസ്ത്രീയമായ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന് തുടക്കമിട്ടത്. ഇത് വലിയതോതിലുള്ള ദാരിദ്ര്യനിർമ്മാർജ്ജനം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനും ജനങ്ങളുടെ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണ് പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ അല്ലെങ്കിൽ സ്വമേധയാ താല്പര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങൾ സഹകരണ മേഖലയിലേക്ക് കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളത്തിലാണ് മനുഷ്യന്റെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെ വളരെ കൃത്യമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് നന്നായി അറിയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിനുനേരെയുള്ള ആക്രമണമായി ഇതിനെ കാണാൻ സാധിക്കും. കേരളത്തിൽ സഹകരണ രജിസ്ട്രാറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 14602 സഹകരണ സംഘങ്ങൾ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാർഷിക വായ്പാ സഹകരണ

സംഘങ്ങൾ, ഉപഭോക്തൃ സഹകരണ സംഘങ്ങൾ, വനിതാ സഹകരണ സംഘങ്ങൾ, പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ്ഗ സഹകരണ സംഘങ്ങൾ എന്നിവ ഈ സഹകരണ സംഘങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയാണ്. സ്ത്രീകളുടേയും, പട്ടികജാതി-പട്ടികവർഗ്ഗ വിഭാഗത്തിലുമെല്ലാം നടത്തുന്ന സാമൂഹിക സേവന തൽപരമായിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ വലുതാണ്. സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന ലാഭം മൂലധന നീക്കിയിരിപ്പ് മാത്രമല്ല സാമൂഹിക സേവനരംഗത്തുകൂടി വിനിയോഗിക്കാൻ ഈ തുക ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ചെറുകിട കാർഷിക സംഘങ്ങൾക്കും, സ്ത്രീകൾക്കുമെല്ലാം കുറഞ്ഞ പലിശയ്ക്ക് വായ്പയെടുത്ത് കാർഷിക മേഖലയിലും ചെറുകിട വ്യവസായ മേഖലയിലുമൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മിതവ്യയം ശീലമാക്കുകയും, സമ്പാദ്യശീലം വളർത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്ക് വലിയ പങ്കാളിത്തമാണുള്ളത്. എല്ലാം നശിച്ചുപോയെന്ന് തോന്നുന്ന ജീവിത സാഹചര്യത്തിൽ നിരാശപ്പെടാതെ ആത്മഹത്യയിലേക്ക് നീങ്ങാതെ പിടിച്ചുനില്ക്കാൻ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ സഹകരണ സംഘങ്ങൾ മുന്നോട്ട് വന്നിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല ഒരുപാട് ആളുകൾക്ക്

തൊഴിലവസരങ്ങൾ നല്കാൻ സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതൊരു വൻകിട കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ ബിസിനസ്സ് പോലെയല്ല. വൻകിട ബാങ്കുകൾ ലാഭാധിഷ്ഠിതമായി നടത്തുന്ന ഇടപാടുകൾ പോലെയുമല്ല. സഹകരണ സംഘങ്ങളുടെ നേട്ടം ഓരോ കുടുംബത്തിന്റേയും ജീവിതമായി പ്രതിഫലിക്കുകയാണ്. സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിലും അനുബന്ധ തൊഴിൽദാതാവായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന തൊഴിലവസരങ്ങളിലുമെല്ലാം ചേർന്നുകൊണ്ട് ഒരുപാട് കുടുംബങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ജീവിക്കുകയാണ്. അതിനെ തകർക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് പുതിയ സഹകരണവകുപ്പ് രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ നീക്കത്തിന് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുതന്നെ, രാസവള ഉത്പാദനം 26.5 ശതമാനം കൂട്ടായ്മയിലൂടെ നടത്തുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. വൻകിട സഹകരണ സംഘങ്ങൾ ആ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പഞ്ചസാര ഉൽപാദനത്തിന്റെ 45 ശതമാനം സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. മറ്റ് കോർപ്പറേറ്റുകളുടെ വൻകിട വ്യവസായത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ തൊഴിലവസരങ്ങൾ സഹകരണ സംഘങ്ങളിൽ ലഭ്യമാകുന്നുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിരതയുടെ

നട്ടെല്ലായി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുയെന്നുള്ളതാണ് നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഇതിനാണ് വലിയ തോതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുക, ദേശസാൽകൃത ബാങ്കുകളും ഷെഡ്യൂൾഡ് ബാങ്കുകളുമെല്ലാം സാധാരണക്കാരിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. കാർഷിക വായ്പകളും ചെറുകിട വായ്പകളും നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് തീർത്തും അവർ സാധാരണക്കാരിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങുകയും വൻകിടക്കാർക്കുള്ള വൻകിട വായ്പകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സംഘങ്ങളായി ബാങ്കുകൾ മാറുമ്പോൾ സാധാരണക്കാരന്റെ ആശ്രയം സഹകരണപ്രസ്ഥാനം തന്നെയാണ്. കാർഷിക മേഖലയിൽ ചെറുകിട കൃഷിക്കാരും കർഷകത്തൊഴിലാളികളും ഏറെ ആശ്രയിക്കുന്നത് സഹകരണ സംഘങ്ങളെയാണെന്നത് നരേന്ദ്ര മോഡി ഗവൺമെന്റിന് നന്നായിട്ടറിയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പുതിയ സഹകരണവകുപ്പ് രൂപീകരിച്ച് എല്ലാ സഹകരണ സംഘങ്ങളേയും ആർ.ബി.ഐ.-യുടെ നിയന്ത്രണത്തിനുകീഴിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്ന് പറയുന്നത്. ഇപ്പോൾ ബാങ്കിംഗ് മേഖലയിൽ നിയന്ത്രണം റിസർവ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സാമ്പത്തികമായിട്ടുള്ള അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ റിസർവ് ബാങ്ക്

ഓഫ് ഇന്ത്യയ്ക്ക് സ്വതവെ തന്നെ കഴിയും, എന്നാൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, അതിന്റെ നടത്തിപ്പ്, നാട്ടിലുള്ള ഇടപെടൽ ഇതിൽ റിസർവ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഇടപെടാൻ ഇപ്പോൾ കഴിയില്ല. അതും കൂടി കൈക്കലാക്കികൊണ്ട് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യപരമായ അവകാശങ്ങളെ കവരുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ എൽ.ഡി.എഫ്. സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് വമ്പിച്ച മുന്നേറ്റം കേരളത്തിലെ സഹകരണ മേഖലയിലുണ്ടായി. കേരളാ ബാങ്കിന്റെ രൂപീകരണംതന്നെ അതാണ്. പലരും നടക്കില്ലെന്ന് നിരവധി തവണ പറഞ്ഞിട്ടും കേരള ഗവൺമെന്റിന്റെ ഇച്ഛാശക്തിമൂലം ആർ.ബി.ഐ.-യുടെ സമ്മതം വാങ്ങികൊണ്ട് കേരള ബാങ്ക് രൂപീകരിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞു. വലിയ തോതിലുള്ള പ്രളയവും മറ്റ് ദുരിതങ്ങളുമെല്ലാം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം കേരളത്തെ നിവർന്നുനിൽക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. 'മുറ്റത്തെമുല്ല' പോലുള്ള ചെറുകിടവായ്പ പദ്ധതികൾ സാധാരണക്കാരിൽ എത്തിക്കാൻ വളരെയേറെ സഹായകമായിരുന്നു. പ്രളയത്തിൽ എല്ലാം നശിച്ചുപോയവർക്ക് വീടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള 'കെയർ ഹോം' പദ്ധതി... മനോഹരമായിട്ടുള്ള കുഞ്ഞുവീടുകളാണെങ്കിലും

നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് പുനരിധിവാസം നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ കേരളത്തിന്റെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം മുന്നണിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പലിശരഹിതമായ വായ്പ നൽകികൊണ്ട് ആപത്തുകാലത്ത് രക്ഷിക്കുന്നതിനും സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പുതിയ തീരുമാനമനുസരിച്ച് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ നീക്കങ്ങൾ സഹകരണ ബാങ്കുകളെ ഏതുബാങ്കുമായും ലയിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ്. അങ്ങനെ ലയിപ്പിക്കുമ്പോൾ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആസ്തിയും നടത്തിപ്പുമെല്ലാം അവരിൽനിന്ന് വേർപെട്ട് പോകുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ തുച്ഛമായ സമ്പാദ്യങ്ങൾ നിക്ഷേപിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള വമ്പിച്ച ആസ്തി അവർക്ക് തോന്നുന്ന ഏതുബാങ്കിനും ലയിപ്പിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ ആ പണം വൻകിട കോർപ്പറേറ്റുകൾക്ക് അമ്മാനമാടാനുള്ളതാക്കി മാറ്റുന്നുവെന്നതാണ് അപകടകരമായിട്ടുള്ള അവസ്ഥ. അതുകൊണ്ട് റിസർവ് ബാങ്ക് വിചാരിച്ചാൽ ഏത് സഹകരണ സംഘത്തിനെതിരെയും നടപടിയെടുക്കാമെന്നുള്ളൊരു വ്യവസ്ഥയും ഇതിന്റെ ഭാഗമായി വരുകയാണ്. രാജ്യത്തെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഇത് പൂർണ്ണമായും തകർക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഇത് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനായി നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് പോരാട്ടം

നടത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനന്തരപരിധിയുള്ള സംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിയന്ത്രണമാകാം. എന്നാൽ ഇത് സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിലാണ്. ഒരിക്കലും കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിൽപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. എല്ലാ വിഷയങ്ങളും കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ പിന്നെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പ് തന്നെ ഇല്ലാതാകും. ശക്തമായ സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഇല്ലാതെ വന്നാൽ ഈ രാജ്യം എങ്ങനെയാണ് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ യൂണിയനായി, നമ്മുടെ യൂണിയൻ ഗവൺമെന്റായി, ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റായിട്ട് നിലനിൽക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക്, സുസ്ഥിരതയ്ക്ക് എതിരായിട്ടുള്ള ശക്തമായ കടന്നാക്രമണമാണിത്. ഇന്ത്യൻ ജനതയിൽ equality ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള പരസ്പര വ്യത്യാസം, പണക്കാരനും പാവപ്പെട്ടവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം, വളരെയേറെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നൊരു ഡിവിഷൻ ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന വലിയ തെറ്റായിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനമാണിത് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട സഹകരണവകുപ്പുമന്ത്രി വി. എൻ. വാസവന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുചേർത്തുകൊണ്ട് ഈ മാരണ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ/നീക്കത്തിനെതിരെ ശക്തമായി പ്രതികരിക്കാൻ

തീരുമാനിച്ചതായി അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് തുടരണം. അതോടൊപ്പം സഹകരണ രംഗത്തേക്കുള്ള കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ കടന്നുകയറ്റം അവസാനിപ്പിച്ച് കേരളത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള നടപടി സ്വീകരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഈ ശ്രമത്തിൽനിന്ന് കേന്ദ്രസർക്കാർ പിന്തിരിയണമെന്ന് സഭ ഒന്നടങ്കം ആവശ്യപ്പെടണമെന്ന പ്രമേയമാണ് ഞാൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചത്.

മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ: ഭേദഗതി നോട്ടീസ് നൽകിയിട്ടുള്ള അംഗങ്ങൾ സഭയിൽ ഹാജരായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭേദഗതികളൊന്നും തന്നെയില്ല.

ശ്രീ. വി. ജോയി: സർ, സഹകരണ മേഖലയിൽ കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ ഇടപെടലിനെതിരായി ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുകയാണ്. ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഇന്ത്യയിലെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു വലിയ ചരിത്രമുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുമ്പുതന്നെ 1904-ൽ കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ക്രെഡിറ്റ് സൊസൈറ്റീസ് ആക്ട് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിൽവന്നു. അത് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കാലത്താണ്. മിതവ്യയത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും പരസ്പര സഹായം നടപ്പിലാക്കാനും കാർഷികരംഗത്ത് സഹകരണം

ഉറപ്പാക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് 1904-ൽ ഇവിടെ ഈ നിയമം ആദ്യമായി വന്നത്. അതിനുശേഷം അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള 1912-ലെ കേരള കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റീസ് ആക്ടിലൂടെയാണ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റികളുടെ ഫോർമേഷൻ നിലവിൽവരുന്നത്. ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതിനുശേഷം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ഏഴാമത്തെ ഷെഡ്യൂളിൽ സെക്കന്റ് ലിസ്റ്റിൽ 32-ാം എൻട്രി ആയി സഹകരണം സ്റ്റേറ്റ് സബ്ജക്ട് ആക്കി മാറ്റുകയുണ്ടായി. പിന്നീടുവന്ന സർക്കാരുകളെല്ലാം സഹകരണ മേഖലയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന നിലപാടുകളാണ് സ്വീകരിച്ചത്. 1955-ലെ തിരു-കൊച്ചി സഹകരണ ആക്ട്, മദിരാശി സഹകരണ ആക്ട് എന്നിവ രണ്ടും കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് സമഗ്രമായൊരു നിയമം കേരള നിയമസഭയിൽ വരുന്നത് 1969-ലാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 1969-ലെ കേരള കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റീസ് ആക്ടാണ് സഹകരണ രംഗത്തെ സമഗ്രമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ആക്ട്. 1969-നുശേഷം കേരളത്തിൽ ഏതാണ്ട് 24 പ്രാവശ്യം ഈ ആക്ടിൽ ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സഹകരണ മേഖലയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അതാത്

കാലത്തെ പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിയുള്ള നിലപാടുകളാണ് ഈ ഭേദഗതികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, സഹകരണ മേഖല അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരമെന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റ് 2011-ൽ 97-ാമത് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരികയുണ്ടായി. ഇത് 2012-ൽ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് ഒപ്പുവയ്ക്കുകയും പ്രാബല്യത്തിൽ വരികയും ചെയ്തു. ഈ ആക്ടിന്റെ ഭാഗമായിത്തന്നെ 2012-ൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നെങ്കിലും അതാത് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആവശ്യമായിട്ടുള്ള നിയമ ഭേദഗതി വരുത്താൻ ഒരു വർഷത്തെ കാലയളവ് നൽകിയിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് 2013-ൽ യു.ഡി.എഫ്. സർക്കാരിന്റെ കാലത്ത് അർദ്ധരാത്രിവരെ സഭ സമ്മേളിച്ച് ഇവിടെ സഹകരണ നിയമ ഭേദഗതി നടപ്പിലാക്കിയത് നമുക്ക് നന്നായി അറിയാവുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് കേന്ദ്രസർക്കാർ സഹകരണ മേഖലയെ കൈവയ്ക്കാൻ നോക്കുന്നത് എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. രാജ്യവ്യാപകമായി സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നാല് ലക്ഷം കോടിരൂപയ്ക്കും അഞ്ചുലക്ഷം കോടിരൂപയ്ക്കും ഇടയിൽ നിക്ഷേപം ഇന്നുണ്ട്. ഇതിനെ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ

വരുതിയിലാക്കുകയാണ് കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ലക്ഷ്യം. സഹകരണം ഏഴാമത്തെ ഷെഡ്യൂളിലെ 32-ാം എൻട്രിയുടെ ഭാഗമായി സംസ്ഥാന വിഷയമാണ്. അതുകൊണ്ട് കേന്ദ്രസർക്കാരിന് നേരിട്ട് ഇടപെടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സാഹചര്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഒരു വളഞ്ഞ വഴി കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വീകരിച്ചു. ബാങ്കിംഗ് റെഗുലേഷൻ ആക്ട് ഭേദഗതി ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് സഹകരണ മേഖലയിലേയ്ക്ക് കടന്നുകയറാനുള്ള നടപടി കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വീകരിച്ചത്. റിസർവ് ബാങ്കിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വരാത്ത എല്ലാ സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്കും 1961-ലെ ആദായ നികുതി നിയമത്തിലെ സെക്ഷൻ 80P പ്രകാരമുള്ള ഇളവ് ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈ ഇളവ് ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് കേന്ദ്രസർക്കാർ ആദ്യം ആവിഷ്കരിച്ചത്. 2006-ലെ ഫിനാൻസ് ആക്ട് ഭേദഗതി വരുത്തി നാലാം ഉപവകുപ്പ് കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ടാണ് കേരളത്തിലെ ക്രെഡിറ്റ് മേഖലയിലെ സഹകരണ ബാങ്കുകളെ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇവർ ഏറ്റെടുത്തത്. ഇത് 2007-ൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൂടാതെ ആദായനികുതി നിയമത്തിൽ പുതുതായി കൂട്ടിച്ചേർത്ത സെക്ഷൻ 194N 2019 മുതൽ

പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. 194N എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഒരു സാമ്പത്തിക വർഷം ഒരു കോടിരൂപയിലധികം രൂപ ബാങ്കുകളിൽനിന്നും പിൻവലിക്കുന്നപക്ഷം രണ്ട് ശതമാനം TDS പിടിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. കേരള നിയമസഭ 21-11-2019-ൽ ഈ വിഷയങ്ങളിന്മേൽ ഐകകണ്ഠ്യേന ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കി കേന്ദ്ര സർക്കാരിനെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്. കേരളത്തിലെ പ്രാഥമിക വായ്പാ സഹകരണ സംഘങ്ങൾക്ക് 80P-യുടെ ഇളവ് നൽകുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിരവധി കേസ്സുകൾ വന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രാഥമിക സംഘങ്ങൾ നൽകിയ കേസ്സിന്റെ ഭാഗമായി ബഹുമാനപ്പെട്ട സുപ്രീംകോടതി നമുക്ക് അനുകൂലമായ ഒരു നിലപാട് സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 194N നടപ്പിലാക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ഒരു കോടിരൂപയിലധികം ട്രാൻസാക്ഷൻ വന്നാൽ, അതിനെതിരായിട്ടും നിരവധി കേസ്സുകൾ ഇന്ന് ഹൈക്കോടതിയിലുണ്ട്. സ്റ്റേ അനുവദിച്ച് നിലനിൽക്കുകയാണ്. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ 2020 മാർച്ച് മൂന്നിന് കേന്ദ്രസർക്കാർ ബാങ്കിംഗ് നിയമ ഭേദഗതി ബിൽ അവതരിപ്പിച്ച് പാസ്സാക്കി. 1949-ലെ ബാങ്കിംഗ് റെഗുലേഷൻ ആക്ട് പാർട്ട് അഞ്ചിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന വ്യവസ്ഥകളിൽ 7 (1) എന്ന വ്യവസ്ഥകൂടി ചേർത്തു. ആ ചേർത്തതെന്താണ്?

ബാങ്ക്, ബാങ്കർ, ബാങ്കിംഗ് എന്നീ പദങ്ങൾ പേരിനോട് ചേർക്കാൻ പാടില്ല. ഇത് ബി.ആർ. ആക്ടിന്റെ സെക്ഷൻ 3-ൽ സബ്സ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആയി ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇത് ഇപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട് കേരളത്തിന്റെ ചീഫ് സെക്രട്ടറിക്ക് കേന്ദ്രസർക്കാർ കത്തയച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രാഥമിക സഹകരണ സംഘങ്ങളിൽ ബാങ്ക് എന്നോ, ബാങ്കർ എന്നോ, ബാങ്കിംഗ് എന്നോ ഉള്ള പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ പാടില്ലായെന്ന കർശനമായ നിലപാട് ഇപ്പോൾ കേന്ദ്രസർക്കാർ സ്വീകരിക്കുകയും ചീഫ് സെക്രട്ടറിക്ക് കത്ത് വരികയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. 2020-ലെ ബാങ്കിംഗ് നിയമ ഭേദഗതി ബില്ലിലെ 36 (3)(A) വ്യവസ്ഥ കൂട്ടിച്ചേർത്തത് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അധികാരങ്ങൾക്കുമേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമാണ്. ഇത് സ്റ്റേറ്റ് ലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ട സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മേൽ പതുക്കെപതുക്കെ കടന്നുകൊണ്ടുള്ള നടപടികളാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. നേരത്തെ മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് സഹകരണ സംഘങ്ങളുടെ ഭരണസമിതിയെ പിരിച്ചുവിട്ട് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററെ നിയമിക്കാനുള്ള അധികാരം മാത്രമാണ് കേന്ദ്രസർക്കാരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നത്. മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് എന്നുപറയുമ്പോൾ രണ്ട് സ്റ്റേറ്റുകളിൽ അംഗങ്ങളായിട്ടുള്ള സഹകരണ ബാങ്കുകളെ. എന്നാൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത 36 (3)

(A) വ്യവസ്ഥപ്രകാരം സംസ്ഥാന സഹകരണ രജിസ്ട്രാറിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ഭരണപരമായ അധികാരം കൂടെ കേന്ദ്രസർക്കാർ റിസർവ് ബാങ്കിലൂടെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ബില്ല് പ്രകാരം എല്ലാ സഹകരണ അർബൻ ഭരണസമിതികളെയും പിരിച്ചുവിട്ട് വേണമെങ്കിൽ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററെ വയ്ക്കാനുള്ള നിലപാട് ഇക്കാര്യത്തിൽ വ്യക്തമാണ്. ഇതിന് ആധാരമായി പറയുന്നത് പഞ്ചാബ്, മഹാരാഷ്ട്ര കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ബാങ്കുകളിൽ നടന്ന സാമ്പത്തിക തിരിമറിയാണ്. പക്ഷെ, അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മറ്റ് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ വരുതിയിലാക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം. ഇപ്പോൾ പുതിയ സഹകരണ മന്ത്രാലയം ബി.ജെ.പി. സർക്കാർ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുകയാണ്. 2021 ജൂലൈ 6-ന് പുതിയ മന്ത്രിയെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും വകുപ്പ് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സഹകരണ മേഖലയെ കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കാൻ ധാരാളം നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ടുവന്നിട്ടും വലിയ രക്ഷയില്ല. നോട്ട് നിരോധനത്തിന്റെ മറവിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ തകർക്കാൻ നോക്കിയ കാര്യം നമുക്കറിയാം. കേരളത്തിലെ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മിന്നൽ പരിശോധനകൾ നടത്തി സഹകരണ

സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മുഴുവൻ കള്ളപ്പണമാണെന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കാനുള്ള വലിയ ശ്രമം ബി.ജെ.പി. സർക്കാർ നടപ്പിലാക്കി. അന്ന് കേരളത്തിന്റെ മുഖ്യമന്ത്രി മുണ്ട് മടക്കിക്കുത്തി കേരളത്തിലെ മന്ത്രിമാരേയും എല്ലാ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടി നേതാക്കന്മാരെയും സംഘടിപ്പിച്ച് റിസർവ് ബാങ്കിന്റെ മുന്നിൽപ്പോയി സമരം ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യം വന്നു. കള്ളപ്പണമാണെന്ന വ്യാപകമായ പ്രചരണം വന്നപ്പോൾ സഹകരണ ബാങ്കുകളിൽനിന്ന് പണം പിൻവലിക്കുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണം കൂടി. ആ സമയത്ത് നിങ്ങളുടെ ഡെപ്പോസിറ്റുകൾക്ക് സർക്കാർ ഗ്യാരന്റി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുവെന്നാണ് അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെ മുഖ്യമന്ത്രി പറഞ്ഞത്. അതോടുകൂടി അത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദായ നികുതി വകുപ്പിനെ ഉപയോഗിച്ച് ധാരാളം റെയ്ഡുകൾ നടത്തി ഇല്ലാത്ത കഥകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഇതിനിടെ 2011-ലെ പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കിയ 97-ാം ഭേദഗതിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഗുജറാത്ത് ഹൈക്കോടതി സ്റ്റേ ചെയ്യുകയും അതിനെതിരെ അറ്റോർണി ജനറൽ അപ്പീൽ പോകുകയും സുപ്രീംകോടതി ഗുജറാത്ത് കോടതിയുടെ കണ്ടെത്തലിനെ ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള വിധിയും വന്നു. മൾട്ടിസ്റ്റേറ്റ് സൊസൈറ്റികൾക്കുമാത്രം

ബാധകമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ബഹുമാനപ്പെട്ട സുപ്രീംകോടതി ഇക്കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞത്. രാജ്യത്ത് 1050 മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ബാങ്കുകളും 56 അർബൻ ബാങ്കുകളുമുണ്ട്. ഇതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് നമുക്ക് തടസ്സമില്ല. പക്ഷേ, ഇതിന്റെയെല്ലാം ഭാഗമായി കേരളത്തിൽ 17 മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ബാങ്കുകൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നാം കാണേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇത് വന്നാലുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നം, കേരളത്തിലെവിടെയും അല്ലെങ്കിൽ സ്റ്റേറ്റുകളിലെവിടെയും മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് ബാങ്കിന്റെ ശാഖകളാരംഭിക്കാൻ കഴിയും. അത് സഹകരണ ബാങ്കുകളുടെ നിലവിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് കാര്യങ്ങൾ വരുന്നത്. ഏതാണ്ട് നാലര - അഞ്ച് ലക്ഷം കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപം നമ്മുടെ രാജ്യത്തുണ്ട്. ഇതിൽ കേരളത്തിലാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സഹകരണ നിക്ഷേപമുള്ളത്. അത് ഏതാണ്ട് രണ്ട് ലക്ഷത്തോളം കോടി രൂപവരും. ഇവിടെ പ്രാഥമിക സഹകരണ ബാങ്കുകളിലെ ക്രെഡിറ്റ് മേഖലയിലെ PACS-നുമാത്രം ഒരു ലക്ഷത്തി പന്ത്രണ്ടായിരം കോടി രൂപ ഡെപ്പോസിറ്റുണ്ട്. കേരള ബാങ്കിൽ 66731 കോടി രൂപയുണ്ട്. അതുപോലെ മലപ്പുറം ബാങ്ക് ഇതുമായി ചേർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും അവർക്കും 4158 കോടി

രൂപയുടെ ഡെപ്പോസിറ്റുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൂടി ഏതാണ്ട് രണ്ട് ലക്ഷം കോടി രൂപയുടെ ഡെപ്പോസിറ്റ് കേരളത്തിലുണ്ട്. ഇതിനെയാണ് കണ്ണുനടുന്നത്. ഞാൻ PACS-ന്റെ ഭാരവാഹിയായിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ വന്നപ്പോൾ കേന്ദ്ര ധനകാര്യ വകുപ്പുമന്ത്രി ശ്രീ. അരുൺ ജയ്റ്റ്ലിയെ കാണാൻ ഒരു നിവേദക സംഘത്തോടൊപ്പം പോയി നിവേദനം കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അത് ഇനിഷ്യൽ ചെയ്ത് അഡീഷണൽ പ്രൈവറ്റ് സെക്രട്ടറിക്ക് കൊടുത്തു. ഞങ്ങൾ പിന്നീട് അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞത്, ആദായനികുതി വകുപ്പ് ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, കേരളത്തിലെ സഹകരണ ബാങ്കുകളെ പിടിച്ചാൽ 2000 കോടി രൂപ ടാക്സ് കിട്ടും എന്നാണ്. ഈ നിയമഭേദഗതിയിലൂടെ കേരളത്തിലെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ പിടിച്ചാൽ 2000 കോടി രൂപ ഇപ്പോൾ കിട്ടും. ഭാവിയിൽ അത് 6000 കോടി രൂപ ടാക്സിനത്തിൽ ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. ഇത് വലിയ പ്രശ്നമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തിലാണ് രണ്ട് ലക്ഷം കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപമുള്ളത്. ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, എല്ലാ മേഖലയിലും സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം ഉയർന്നുനിൽക്കുകയാണ്. മഹാരാഷ്ട്രയിൽ 96 ലക്ഷം രൂപയും ഗുജറാത്തിൽ 35 ലക്ഷം രൂപയും

മദ്ധ്യപ്രദേശിൽ 20 ലക്ഷം രൂപയും മാത്രമേ നിക്ഷേപമുള്ളൂ. ഇതാണ് പൊതുസ്ഥിതി. ആശുപത്രികളും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജുകളും മറ്റ് പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുമടക്കം നന്നായി കൊണ്ടുപോകുന്ന കേരളത്തിലെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ കടന്നാക്രമിച്ച് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ തകർത്ത് കുറേ പൈസ കൈക്കലാക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇന്നത്തെ ബി.ജെ.പി. സർക്കാർ നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനെതിരെയുള്ള വലിയ വികാരം, കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബി.ജെ.പി. ഒഴികെയുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ഉദ്യമത്തിന് കൂടെനിന്നവരാണ്. ഈ നിയമസഭ ഐകകണ്ഠ്യേന പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയതാണ്. അതുകൊണ്ട് സഹകരണ മേഖല സ്റ്റേറ്റ് വിഷയമാണ്. അതിൽ കടന്നുകയറി ഇന്ത്യയ്ക്കാകെ ഒരുപക്ഷേ ലോകത്തിനുതന്നെ മാതൃകയായിട്ടുള്ള നിരവധി പദ്ധതികൾ പ്രഖ്യാപിച്ച് നടപ്പിലാക്കിവരുന്ന കേരളത്തിലെ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെ തകർക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം ജാഗ്രതയോടെ നാം എതിർക്കേണ്ട സമയമാണെന്നുമാത്രം ഈ അവസരത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇക്കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരുടെയും സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും

ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചറുടെ പ്രമേയത്തെ ഒരിക്കൽക്കൂടി പിന്താങ്ങുകയാണ്.

<u>സഹകരണ മേഖലയിൽ കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ കടന്നുകയറ്റം</u>

സഹകരണ-രജിസ്ട്രേഷൻ വകുപ്പുമന്ത്രി (<u>ശ്രീ. വി. എൻ. വാസവൻ</u>): സർ, ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തോടും ശ്രീ. വി. ജോയി ചർച്ചയിലൂടെ മുന്നോട്ടുവച്ച ക്രിയാത്മകമായ നിർദ്ദേശങ്ങളോടും അതിന്റെ സ്പിരിറ്റിനോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. ഇതിലുപരി കുറേക്കൂടി സമഗ്രമായ രൂപത്തിൽ ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിച്ച് നിയമപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ ഉള്ളടക്കത്തോടുകൂടി ഇതിനെ നേരിടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സർവ്വകക്ഷി യോഗം വിളിക്കുന്നതിനും ഈ പ്രശ്നത്തെ നിയമപരമായി നേരിടുന്നതിനുള്ള നീക്കങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനുമെല്ലാം ഗവൺമെന്റ് സമഗ്രമായ രൂപത്തിൽ മുന്നോട്ടുവരാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവതരണവും അതോടൊപ്പം അതിൽവന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളുമുൾപ്പെടെ അംഗീകരിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന ആമുഖത്തോടെ ചില വിഷയങ്ങൾകൂടി സൂചിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്.

സംസ്ഥാനത്തെ സഹകരണ മേഖല കേവലം പണമിടപാട് സ്ഥാപനം എന്നതിലുപരി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സുസ്ഥിരവികസനത്തിനെ നയിക്കാനുതകുന്ന തരത്തിൽ സമഗ്ര മേഖലയിലും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ്. ഇതിന് വിപുലമായ ജനകീയാടിത്തറയും ജനാധിപത്യപരമായ ഉള്ളടക്കവുമുണ്ട്. സംസ്ഥാനത്തെ സുസ്ഥിരവികസനം ഉറപ്പുവരുത്തുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ സാമൂഹ്യസുരക്ഷാ പെൻഷൻ വിതരണം, ഗ്രാമീണ മേഖല ബ്ലേഡ് പലിശക്കാരിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുന്ന നിലയിലേയ്ക്കുള്ള 'മുറ്റത്തെ മുല്ല' ലഘു ഗ്രാമീണ വായ്പാ പദ്ധതി, പ്രളയബാധിതർക്ക് സൗജന്യമായി ഭവനം നിർമ്മിച്ച് നൽകുന്ന 'കെയർ ഹോം' പദ്ധതി, ഓൺലൈൻ പഠനത്തിന് പാവപ്പെട്ട കുട്ടികൾക്ക് ഫോൺ ലഭ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള പലിശരഹിത വായ്പാ പദ്ധതി, 'വിദ്യാ തരംഗിണി' പദ്ധതി തുടങ്ങി അനവധി സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളിൽ സഹകരണ പ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ വ്യക്തമായ കയ്യൊപ്പ് ചാർത്തി മുന്നോട്ടുനീങ്ങുകയാണ്. എന്നാൽ കേന്ദ്രസർക്കാർ നടപ്പിലാക്കിയ നിയമഭേദഗതികൾ സംസ്ഥാന സഹകരണ മേഖലയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നതാണ്. ഭരണഘടനയുടെ ഏഴാം പട്ടികയിലെ ലിസ്റ്റ് 1-ലെ എൻട്രി നമ്പർ 45-ൽ ബാങ്കിംഗ് ഒരു യൂണിയൻ

വിഷയമാണ്. അതുപോലെ ഏഴാം പട്ടികയിലെ ലിസ്റ്റ് 2-ലെ എൻട്രി നമ്പർ 32 പ്രകാരം സഹകരണം സംസ്ഥാന വിഷയമാണ്. സംസ്ഥാന സഹകരണ ബാങ്കുകളും അർബൻ സഹകരണ ബാങ്കുകളും ബാങ്കിംഗ് ബിസിനസ് നടത്തുന്നതിൽ ബാങ്കിംഗ് റെഗുലേഷൻ ആക്ടിന്റെ പരിധിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംഘങ്ങളാണ്. ബാങ്കിംഗ് റെഗുലേഷൻ ആക്ടിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ കേന്ദ്ര സർക്കാർ വരുത്തുന്ന ഭേദഗതി നിർദ്ദേശങ്ങൾ സഹകരണ ബാങ്കുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നതാണ്. സെക്ഷൻ മൂന്നിൽ വരുത്തിയ ഭേദഗതി സംസ്ഥാനത്തെ പ്രാഥമിക വായ്പാ സംഘങ്ങൾക്ക് ബാധകമല്ല. ആയതിനാൽ പ്രസ്തുത സ്ഥാപനങ്ങൾ ബാങ്ക്, ബാങ്കിംഗ് എന്നീ പേരുകൾ സംഘങ്ങളുടെ പേരിനോടൊപ്പം ചേർക്കുന്നതിന് വിലക്കുണ്ട്. തന്മൂലം ഇപ്പോൾ അവർ നൽകിവരുന്ന ചെക്കുപോലെയുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ നമുക്ക് പ്രായോഗികമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയാതെവരും. സെക്ഷൻ 12-ൽ വരുത്തിയ ഭേദഗതിമൂലം സഹകരണ ബാങ്കുകൾക്ക് ആർ.ബി.ഐ.-യുടെ അനുമതി വാങ്ങിയശേഷം പബ്ലിക് ഇഷ്യൂസ്, പ്രൈവറ്റ് പ്ലേസ്മെന്റ്, പ്രിഫറൻസ് ഷെയർ ഇഷ്യൂ എന്നിവ നടത്താവുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല അംഗത്വം സറണ്ടർ ചെയ്യാനും കഴിയില്ല. സെക്ഷൻ 36AA-യിലെ

ഭേദഗതിയിലൂടെ ഭരണസമിതിക്കെതിരെ നടപടി സ്വീകരിക്കാൻ ആർ.ബി.ഐ.-ക്ക് അധികാരം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. സെക്ഷൻ 56-ലെ ഭേദഗതിയിലൂടെ ബാങ്കിന്റെ ബൈലാ റദ്ദാക്കാൻ ആർ.ബി.ഐ.-ക്ക് അനുവാദം ലഭിക്കുന്നു. കൂടാതെ Banking Regulation Act-ലെ സെക്ഷൻ 10, സെക്ഷൻ 20, സെക്ഷൻ 24, സെക്ഷൻ 45A എന്നിവയിലെ ഭേദഗതികൾ സഹകരണമേഖലയിൽ ആർ.ബി.ഐ.-യുടെ ഇടപെടൽ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതാണ്. കേന്ദ്ര സർക്കാർ ഇൻകം ടാക്സ് നിയമത്തിൽ വരുത്തിയ 94M ഭേദഗതിയിൽ സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഇൻകം ടാക്സ് നോട്ടീസ് നൽകുന്നത് സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് വിഘാതം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. 97-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തിയ 9B - The Co-operative Societies എന്ന ഭേദഗതി സുപ്രീംകോടതി ഭാഗീകമായി റദ്ദാക്കിയെങ്കിലും ടി ഭേദഗതിയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റിക്ക് ബാധകമാണെന്ന് കോടതി നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ടി വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി കൂടുതൽ മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റികൾ സംസ്ഥാനത്ത് വരുന്ന സാഹചര്യമുണ്ടാകും. മാനദണ്ഡങ്ങൾ പാലിക്കാതെ

മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് സഹകരണ സംഘങ്ങൾ സംസ്ഥാനത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൂലം സഹകരണസംഘം നിയമപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സഹകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ ദുർബ്ബലപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാകും. സംസ്ഥാനത്തെ മൾട്ടി സ്റ്റേറ്റ് കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റികളുടെ പ്രവർത്തനം സുതാര്യമാക്കുന്നതിനായി ഗവൺമെന്റ് ഇതിനകം ഇടപെടലുകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. 2013-ലെ നിയമ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഭരണഘടന 9-ൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ വ്യവസ്ഥകൾ സംസ്ഥാന സഹകരണ ബാങ്കിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കേന്ദ്ര സർക്കാർ പുതിയ സഹകണവകുപ്പ് രൂപീകരിച്ചത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത മന്ത്രാലയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം വിലയിരുത്തി ആവശ്യമായ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. സഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനത്തിനാവശ്യമായ എല്ലാവിധ നടപടികളും ഗവൺമെന്റ് സ്വീകരിക്കുകയും സർവ്വകക്ഷിയോഗം വിളിച്ച് നിയമപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായി ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിടുന്നതിന് ഗവൺമെന്റ് സമഗ്രമായി ഇടപെടുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രമേയം പ്രസ് ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നാണ് വിനയപൂർവ്വം അഭ്യർത്ഥിക്കാനുള്ളത്.

<u>മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ</u>: ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ, അങ്ങയുടെ പ്രമേയം പ്രസ് ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?

<u>ശ്രീമതി കെ. കെ. ശൈലജ ടീച്ചർ</u>: സർ, ഞാൻ പ്രസ് ചെയ്യുന്നില്ല.

<u>മി. ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ</u>: പ്രമേയം സഭയുടെ അനുമതിയോടെ പിൻവലിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഓർഡർ.......... ഓർഡർ.......... സഭ ഇപ്പോൾ പിരിയുന്നതും തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ 9.00 മണിക്ക് വീണ്ടും സമ്മേളിക്കുന്നതുമാണ്.

(2021 ആഗസ്റ്റ് മാസം 2-ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ 9.00 മണിക്ക് വീണ്ടും സമ്മേളിക്കുന്നതിലേയ്ക്കായി സഭ രാവിലെ 11.50-ന് പിരിഞ്ഞു.)

****